

TÜRK SOSYAL BİLİMLER ARAŞTIRMALARI DERGİSİ

JOURNAL OF TURKISH SOCIAL SCIENCES RESEARCH

Cilt:9 Sayı:2 (E-ISSN-2548-0103) (ISSN-2548-009X)

Sahibi

Fakülte adına Dekan Prof. Dr. Mazlum Çelik

Bas Editör

Prof. Dr. Mazlum Çelik

Editörler Kurulu

Doç. Dr. İbrahim Çütcü

Prof. Dr. İbrahim Sani Mert

Doç. Dr. Yunus Kılıç

Doç. Dr. Ahmet Keser

Dr. Öğr. Üyesi İbrahim Akben

Prof. Dr. Osman Tolga Arıcak

Arş. Gör. M. İhsan Kuyumcu

Yayın İşleri Sorumlusu

Arş. Gör. Bilal Çayır

Dr. Öğr. Üyesi Can Özcan

Hakem Kurulu

Bu Sayının Hakemleri Ekim 2024; 9(2)

Dr. Öğr. Üyesi Feyza Topçu (HKÜ)

Öğr. Gör. Duygu Yücel (EÜ)

Doç. Dr. Mesut Şöhret (GAÜN)

Doç. Dr. Cenker Korhan Demir (HKÜ)

Doç. Dr. Murat Aslan (HKÜ)

Owner

Prof. Dr. Mazlum Çelik

İletişim Adresi: Hasan Kalyoncu Üniversitesi, İktisadi, İdari ve Sosyal Bilimler Fakültesi, Havaalanı yolu üzeri 8.km, 27010, Şahinbey, Gaziantep

Email: tjsr@hku.edu.tr

URL: <http://tursbad.hku.edu.tr/tr/>

Türk Sosyal Bilimler Araştırmaları Dergisi, İşletme, İktisat, Psikoloji, Siyaset Bilimi ve Uluslararası İlişkiler ve Uluslararası Ticaret ve Lojistik alanları ve ilgili ana bilim ve bilim dallarında yapılmış olan teorik ve uygulamalı çalışmaları kapsayan hakemli bir dergidir.

Yayımlanan makalelerin sorumluluğu yazar veya yazarlarına aittir. Yazılardaki görüşler dergiye mal edilemez.

JOURNAL OF TURKISH SOCIAL SCIENCES RESEARCH

TÜRK SOSYAL BİLİMLER ARAŞTIRMALARI DERGİSİ

Volume:9 Issue:2 (E-ISSN-2548-0103) (ISSN-2548-009X)

Editor-in-Chief

Prof. Dr. Mazlum Çelik

Editorial Board

Assoc. Prof. İbrahim Çütücü

Assoc. Prof. Yunus Kılıç

Asst. Prof. İbrahim Akben

Res. Asst. M. İhsan Kuyumcu

Prof. Dr. İbrahim Sani Mert

Assoc. Prof. Ahmet Keser

Prof. Dr. Osman Tolga Arıçak

Editorial Office

Res. Asst. Bilal Çayır

Asst. Prof. Can Özcan

Referee Board

The Referee Board in This Issue, October 2024; 9(2)

Asst. Prof. Feyza Topçu (HKÜ)

Lecturer Duygu Yücel (EÜ)

Assoc. Prof. Mesut Şöhret (GAÜN)

Assoc. Prof. Cenker Korhan Demir (HKÜ)

Assoc. Prof. Murat Aslan (HKÜ)

Contact: Hasan Kalyoncu University, Faculty of Economics, Administrative and Social Sciences, Havaalanı yolu üzeri 8.km, 27010, Şahinbey, Gaziantep

Email: tjssr@hku.edu.tr

URL: <http://tursbad.hku.edu.tr/tr/>

Journal of Turkish Social Sciences Research covers theoretical and applied studies in the fields of Business, Economics, Psychology, Political Science and International Relations, International Trade and Logistics and related departments and sciences.

The responsibility of the published articles belongs to the author(s) of articles. The opinions in the articles cannot be attributed to the Journal of Turkish Social Sciences Research.

İÇİNDEKİLER / CONTENTS

Beliren Yetişkinlik Döneminde Ebeveyne Kendini Açma ve Otobiyografik Anı İşlevleri İlişkisi	84-100
Relationship between Self-Disclosure to Parents and Autobiographical Memory Functions in Emerging Adulthood <i>Gülfem Özçelik, İnci Boyacıoğlu</i>	
Anomie as Politics: A Comparison between Durkheim and Rancière	101-112
Siyaset Olarak <i>Anomi</i> : Durkheim Ve Rancière Arasında Bir Karşılaştırma <i>Aykut Örküp</i>	

BELİREN YETİŞKİNLİK DÖNEMİNDE EBEVEYNE KENDİNİ AÇMA VE OTOBİYOĞRAFİK ANI İŞLEVLERİ İLİŐKİŐİ

Gülfem ÖZÇELİK
gulfemozcelik1@gmail.com
ORCID: 0000-0001-6804-6812

İnci BOYACIOĞLU
inciboyacioglu@gmail.com
ORCID: 0000-0002-1863-3792

ÖZ: Mevcut araştırmada beliren yetişkinlerin ebeveynlerine kendini açma davranışlarının, otobiyografik anıların işlevsel kullanımı üzerindeki yordayıcı etkisini incelemek amacıyla hiyerarşik regresyon analizleri gerçekleştirilmiştir. Bu amaçla Kendini Açma Ölçeği ve Hayat Deneyimleri Hakkında Düşünme Ölçeği'nden yararlanılmıştır. Kendini açma alt boyutlarının (miktar, niyet, olumluluk, dürüstlük ve kontrol) otobiyografik anı işlevleri alt boyutları (sosyal, benlik ve yönlendirme işlevi) üzerindeki etkileri analiz edilmiştir. Analizlerde anneye kendini açma niteliklerinden kontrol benlik işlevi üzerinde; olumluluk, dürüstlük ve niyet yönlendirme işlevi üzerinde; kontrol ve niyet ise sosyal işlev üzerinde pozitif yönde yordayıcı etkiler göstermiştir. Diğer taraftan babaya kendini açma niteliklerinden kontrolün benlik işlevi üzerinde ve dürüstlüğün yönlendirme işlevi üzerinde pozitif yönde yordayıcı etkilerinin olduğu bulunmuştur. Dolayısıyla kendini açma davranışının otobiyografik anı işlevleri üzerindeki etkisi ebeveynin cinsiyetine göre farklılaşmaktadır. Bulgular anneye ve babaya kendini açma davranışının otobiyografik anıların farklı işlevleri üzerinde büyük oranda olumlu etkileri olduğuna işaret etmektedir.

Anahtar Kelimeler: Beliren yetişkinlik, otobiyografik anı işlevleri, ebeveyne kendini açma

RELATIONSHIP BETWEEN SELF-DISCLOSURE TO PARENTS AND AUTOBIOGRAPHICAL MEMORY FUNCTIONS IN EMERGING ADULTHOOD

ABSTRACT: In current study, hierarchical regression analysis were conducted to examine the predictive effect of emerging adults' self-disclosure behaviors to their parents on the functional use of autobiographical memories. Therefore, Self-Disclosure Scale and the Thinking About Life Experiences Scale were used. The effects of self-disclosure (amount, intention, positivity, honesty, and control) on autobiographical memory functions (social, self, and directive function) were analyzed for both parents. Self-disclosure to mother; control had a predictive effect on self-function; positivity, honesty, and intention had a predictive effect on directive function; control and intention also had a predictive effect on social function. Self-disclosure to father; control had a predictive effect on self-function; honesty had a predictive effect on directive function. Therefore, the effect of self-disclosure behavior on autobiographical memory functions differs according to the gender of the parent. Findings indicated that self-disclosure to parents had positive effects on different functions of autobiographical memories.

Keywords: Emerging adulthood, autobiographical memory functions, self disclosure to parents

Makale Gönderim Tarihi: 12.03.2024

Makale Kabul Tarihi: 26.04.2024

Citation Information / Kaynakça Bilgisi: Özçelik, G. ve Boyacıoğlu, İ. (2024). Beliren yetişkinlik döneminde ebeveyne kendini açma ve otobiyografik anı işlevleri ilişkisi, *Türk Sosyal Bilimler Araştırmaları Dergisi*, 9(2), 84-100.

1. GİRİŞ

Modernleşmeyle birlikte gelişimsel özellikler ve bu özellikler çerçevesinde sahip olunan sosyal roller sürekli bir devinim halindedir. Gelişim psikolojisinin güncel yaklaşımları, eğitim sürecinin uzaması, evlilik yaşının ileriye taşınması gibi toplumsal değişimlere bağlı olarak ortaya çıkan yeni bir gelişimsel dönem tanımlamaktadır. İnsan yaşamında önemli bir kırılma noktası olan (Tanner, 2006) ve kimliğin inşasıyla yetişkinliğe geçiş sürecini kapsayan 18-25 yaş aralığına denk gelen dönem beliren yetişkinlik olarak ifade edilmektedir (Arnett, 2000). Bu dönemin ihtiyaçları ergenlik ve yetişkinlik döneminin ihtiyaçlarıyla benzerlikler gösterse de birtakım farklılıklar da söz konusudur. Örneğin, aile bireylerinden ayrışmanın merkezi önem taşıdığı beliren yetişkinlik döneminde, genç birey aynı zamanda aldığı sosyal ve duygusal desteği sürdürürebilmek adına ilişkiselliğe de yoğun şekilde ihtiyaç duymaktadır. Gerçekten de ilişkisellik yetişkinlik döneminin belirleyici ihtiyaçları arasındadır ve bu süreçte, beliren yetişkin bireyin ebeveynlerle olan ilişkilene biçimi benliğin sağlıklı gelişimi açısından oldukça belirleyicidir (Lefkowitz, 2005). Bu dönem içinde beliren yetişkin bireyin kendi benliğine ve geleceğine dair bazı anlam yaratma ve belirsizliği azaltma girişimleri de söz konusudur. Sosyal uyum sürecinin başladığı ve gelişmeye devam ettiği aile ortamı içerisinde çocuklar kendileri ile ilgili güncel bilgileri paylaşarak içinden geçtikleri deneyimleri yönetme gayretindedirler (Ataca, Kağıtçıbaşı ve Diri, 2005). Dolayısıyla kendini açma olarak ifade edilen kişisel bilgilerin aktarımına dair iletişim kurma örneği de bu sayede ortaya çıkmaktadır. Ebeveyn ve beliren yetişkin ilişkisinde öğüt alıp verme ihtiyaçları kendini açma davranışının temelini oluşturmakta ve beliren yetişkin bireyin belirsizliği azaltmasına katkı sunmaktadır. Yetişkinliğe geçişle birlikte ebeveynlerden iş ve genel yaşam tarzı üzerine tavsiyeler beklenilmektedir (Carlson, 2014). Ancak beliren yetişkin bireyin anneye ve babaya kendini farklı nitelikler bağlamında açtığı ve paylaştığı konuların değişkenlik arz ettiği de bilinmektedir (Smetana vd., 2006) bu farklılıkların bireyin otobiyografik anı işlevlerinden yararlanması üzerinde kendine özgü etkiler yaratması da muhtemeldir. Dolayısıyla mevcut çalışmada anneye ve babaya kendini açma yaşantılarının beliren yetişkin bireyin otobiyografik anı işlevlerinden yararlanma eğilimleriyle ilişkisi ayrı ayrı incelenecek, anne ve babaların farklı ebeveynlik rolleri üzerinde durulacaktır. Teknolojik gelişmeler ve yapay zekanın kullanımı ile sanal ortamlarda kendilerine yönelik ilgi alanları bulmaya çalışan gençlerin var olan kaynaklarını fark etmesi açısından kendini açma davranışı ve otobiyografik anı işlevleri ilişkisini çalışmak oldukça önemlidir. Bu tür bir kaynaktan yoksun olan gençler çevrimiçi uygulamalara yönelmekte eğilimindedir, ancak çevrimiçi uygulamaların sunduğu suni ve gerçekdışı bağların aksine kendini açma kişilerarası ilişkilerde samimiyeti artırır (Kim ve Dindia, 2011) ve genel bir iyilik hali (Harvey ve Omarzu, 1997) yaratır. Kendini açma davranışına ek olarak otobiyografik belleğin sunduğu eşsiz kaynaklar kişilerin kendi kendilerine öğrenebildikleri geçmiş deneyimlerini sağlıklı hatırlama ve paylaşma teknikleri ile zenginleştirebildiklerine işaret etmektedir (Wilson ve Ross, 2003). Örneğin, benlikle ilişkilendirilen olumlu otobiyografik anıların (Collins vd., 2007) daha canlı, daha hızlı bir şekilde hatırlanması (Dolcos ve Cabeza, 2002; Levine ve Bluck, 2004; Lindeman, Zengel ve Skowronski, 2017) kişinin kendisine dair olumlu düşünceler geliştirmesine katkı sağlayarak benlik yüceltici ve benlik saygısını koruyucu bir işlev sunmaktadır (Wilson ve Ross, 2003). Bu bilgiler ışığında mevcut araştırmanın amacı kendini açma niteliklerinin psikolojik sağlık açısından önem taşıyan ve güçlü bağlar kurabilmeyi mümkün kılan otobiyografik anı işlevleri ile ilişkisine ışık tutmak ve güncel araştırma hattına katkı sunmaktır.

2. KURAMSAL ÇERÇEVE

2.1. Beliren Yetişkinlik Döneminde Kendini Açma ve Ebeveynlerle İlişkiler

Sosyal bir varlık olarak insanın iletişimde olma ve yakınlık kurma ihtiyacı yaşamın her döneminde öne çıkmaktadır. Farklı gelişimsel ihtiyaçlar eşliğinde birey, çevresindeki kişilerle yakın ilişkiler kurmak ve bunu yönetmek ister. Kendini açma ile ilgili alanyazın incelendiğinde öne çıkan isimlerden olan Jourard (1958) genellikle kendini açmanın işlevselliğini vurgulamakta ve ortaya konulan paylaşımların hem karşı taraf hem de kişinin kendisi için bir amaca hizmet ettiğine işaret etmektedir. Kuramsal olarak kendini açma kavramı istemli ya da istemsiz, sözlü ya da sözsüz olarak ortaya döktüğümüz kendimize dair duygu ve düşüncelerin tümünü kapsamaktadır (Norell, 1984). Dolayısıyla da kendini açma, bireylerin birbirleri ile nasıl etkileşim kurduğunu gösteren kişilerarası bir sürece karşılık gelmektedir (Dindia vd., 2002; Greene, Derlega ve Mathews, 2006). Gençlerin ebeveynleri ile kurdukları iletişimde kendini açma davranışı, sıradan kendini açma ve kendini açma olarak ikiye ayrılmaktadır (Marshall, Tilton- Weaver ve Bosdet, 2005; Tilton- Weaver, Marshall ve Darling, 2014). Örneğin; daha gündelik durumsal bir olayın paylaşımı, sıradan kendini açma olarak ifade edilirken bireyin önemli gördüğü kişisel bir deneyimini ya da beklentisini aktarması kendini açma olarak adlandırılmaktadır. Mevcut makalede daha kişisel paylaşımları içeren kendini açma davranışı ele alınmıştır. Gelişimsel yaklaşımlar, ebeveynlere kendini açma davranışını çok yönlü şekilde incelemekte ve benlik gelişimi açısından önemini altını çizmektedir (Hunter vd., 2011). Özellikle sosyalizasyon dönemi olarak nitelendirilen çocuğun ebeveyninin sahip olduğu değerleri, tutumları ve davranışları içselleştirdiği süreçte kendini açma davranışının niteliği önemli bir yordayıcı olabilir. Çünkü sosyalizasyon temelde ebeveynin kendinde var olan nitelikleri aktarmasını, bu şekilde nesiller arası bir süreğenlik yaratmasını ifade etmektedir (Sümer, Gündoğdu-Aktürk ve Helvacı, 2010). Dolayısıyla ebeveynin çocuğu ile kurduğu iletişim örüntüsü çocuğun davranışlarını kontrol etmek adına başvurduğu bir yöntem olabileceği gibi var olan kaynakları ve değerleri taşımasını mümkün kılacak bir mekanizma olarak da işlev görebilmektedir. Çünkü anne-babanın çocuğa karşı tutumu kültürel değerlerin aktarımının hedeflendiği bir tür sosyalleşme aracıdır (Sümer vd., 2010). Bu sayede aile içindeki tecrübeler aile büyükleri tarafından çocuklarına aktararak sürdürülür ve geliştirilir. Ayrıca ebeveynlerin çocuklarının kendilerini açmaları adına teşvik edici bir ortam sunması ergenlik çağından başlayarak anti sosyal davranışlar geliştirmelerinin önüne kesmektedir (Soenens vd., 2006). En temelde beliren yetişkin bireyin ebeveynlerinden aldığı destek ve olumlu ilişkiler ebeveyne kendini açmayı mümkün kılmaktadır (Tilton- Weaver, 2014) ve sağlıklı kendini açma davranışları beliren yetişkin bireyin hem ebeveynleriyle kurduğu ilişkinin niteliğini arttırmasına hem de sağlıklı bir benlik gelişimi inşaa etmesine hizmet etmektedir (Buhl, 2009). Çocuğun ebeveyne kendini açma davranışı sahip olduğu düşünce, duygu ve isteklerin uygunluğuna yönelik bir onay alma ihtiyacını karşılamaktadır (Barber vd., 2005) bu durum kimlik gelişimi ve tutarlı bir benlik yapısı ortaya koyabilmek adına oldukça önemlidir (Davis, 2012; Valkenburg ve Peter, 2009). Dolayısıyla kendini açma esasında benlik ve sosyal gelişim açısından önemli roller üstlenmektedir (Nowell vd., 2023). Bu karşılıklı etkileşim sebebiyle, kendini açma gelişim psikolojisi alanında birçok farklı psikolojik kavramla ilişkili olarak incelenmektedir. Aile içi etkileşimlerde hâkim olan iklim gençlerin kendini açma davranışı üzerinde genel etkiler gösterse de ebeveynlerin cinsiyeti de beliren yetişkin bireyin kendini açma eğilimlerinde farklılıklara yol açabilmektedir (Scabini, Marta ve Lanz, 2007; Valkenburg, Sumter ve Peter, 2011; Vieno, Nation, Pastore ve Santinello, 2009). Aile içi ilişkilerin ne kadar sağlıklı olduğunu gösteren güvenilir bir parametre olan kendini açma davranışının kişinin önemli ve duygusal yaşantılarına dair anılarını (otobiyografik anılar) ebeveynleri ile paylaşma biçimini ve amacını etkilemesi muhtemeldir (Hunter vd., 2011; Tilton-Weaver vd., 2010). Ebeveyn ve çocuk arasında otobiyografik anıların paylaşımına dair deneyimler beliren yetişkinlik döneminde otobiyografik bellek sisteminde genel bir eğilime dönüşerek anıların işlevlerine uygun kullanımını destekleyebilir. Farklı bir ifadeyle, bu kritik gelişimsel aşamada ebeveynlere kendini açma davranışının genel bir eğilim olarak (Tilton-Weaver vd., 2010) otobiyografik anı işlevlerinden yararlanma istekliliği üzerinde belirleyici etki göstermesi beklenmektedir. Kişinin içsel benliğinin karşı taraf ile paylaşılmasını içeren kendini açma (Fisher, 1984) ile bireyin duygusal içeriklere sahip kişisel yaşantılarının yer aldığı otobiyografik anıların (Rubin, 2012) örtüşen nitelikleri bulunmaktadır. Örneğin kendini açma davranışının temelinde yatan yakınlık kurma, benlik bilgisini onaylama ve güçlendirme gibi ihtiyaçlar otobiyografik anı işlevleri için de söz konusudur (Cozby, 1973).

2.2. Otobiyografik Anı İşlevleri

Geçmişimizi hatırlamak ve kişisel olarak yaşantımız üzerinde hakimiyet kurabilmek en temel insani gereksinimlerdendir. Otobiyografik bellek kişinin kendisine dair bilgileri içeren kişiye özgü olayların veya konuların depolandığı, bireysel amaçlara uygun şekilde hatırlanıp geri çağırıldığı bir bellek sistemidir (Baddeley, 1992; Conway, Singer ve Tagini, 2004). Otobiyografik anımsama açık bir şekilde olmasa da bugünde kalarak geçmiş üzerine düşünmektir (Bluck, 2003). Otobiyografik anılar, bireylerin sosyal etkileşimlerini sürdürmesi için gerekli olan iletişim materyalleri sunar (Cohen, 1998). Kişisel açıdan önem arz eden anılar genellikle kendimizi bir başkasına tanıtmaya aşamasında ve ilişkilerimizi sürdürme konusunda büyük rol oynamaktadır. Otobiyografik belleğe dair işlevsel yaklaşım, belleğimizde yer alan otobiyografik anıların ne sıklıkla ve ne şekilde hatırlandığından nereden ve hangi amaçlarla hatırlandığına yönelik bir yaklaşımı vurgulamaktadır (Öner, 2018). Bellek ve bellekte yer alan bilgi ve anılar kişiler için önemli birtakım işlevlere hizmet eder ve bu işlevler güncel çalışmalarda görece yeni tanımlanmaya başlanmıştır. Bu işlevsel yaklaşım, geçmiş araştırmalarda farklı şekillerde isimlendirilmiş olsa da temelde otobiyografik anıların üç işlevinin olduğunu öne sürmektedir (Williams, Conway ve Cohen, 2008). Otobiyografik anıların sosyal işlevi, benlik işlevi ve yönlendirme işlevi olmak üzere bu üç temel işlev yaşamsal birtakım gereksinimlerin giderilmesi sürecinde etkin bir rol oynamaktadır.

Otobiyografik anıların sosyal işlevi kişilerarası ilişkilerde geçmişe dair kendimizle ilgili belleğimizde depoladığımız bilgilerin hatırlanmasına işaret etmektedir. Nitelikli ve güçlü sosyal bağlar kurabilmek için (Neisser, 1988; Nelson, 1993; Rasmussen ve Habermas, 2011), karşılıklı iletişimde kişisel anıları paylaşarak yakınlık kurmak ve yakınlığı sürdürmek için sosyal işlevin sunduğu kaynaklar oldukça önemli bir amaca hizmet etmektedir (Alea ve Bluck, 2007; Alea ve Vick, 2010; Beike, Brandon, Coke, 2016). Bu yönüyle otobiyografik belleğin sosyal işlevi, otobiyografik anıların kişilerarası ilişkilerde ve günlük yaşamda en sık kullanılan biçimidir (Neisser, 1988). Otobiyografik anılar, kendini açma davranışını, nitelikli materyaller sunarak olumlu anlamda destekler. Özellikle de yetişkinliğe adım atan ve birtakım yeni sosyal ihtiyaçlara sahip olan beliren yetişkin birey için otobiyografik anıların sosyal işlevi yeni ilişkiler kurma ve bu ilişkileri sürdürme bakımından da elzem bir araçtır. Bu sebeple, ebeveyne kendini açma davranışı sırasında beliren yetişkin bireyin otobiyografik anıların sosyal işlevine başvurma eğilimi içinde olması beklenmektedir. Bir diğer otobiyografik anı işlevi olan benlik işlevi ise bireyin kendi benliğine dair bilgi sahibi olma ihtiyacı üzerinde durmaktadır. Biyografik kimliğimiz hakkında bilgi edinmek (Bluck vd., 2005) ve kendimizi tanımlama biçimimize yönelik kişisel bilgileri zaman içinde tutarlı bir şekilde saklamak benlik işlevinin hedeflerindedir (Öner, 2018). Bu noktada otobiyografik anıların benlik işlevi geçmişten gelen benlik yapısının şimdiye ve geleceğe nasıl aktarılacağı konusunda kritik bir öneme sahiptir (Neisser, 1988). Genel olarak çocukluktan yetişkinliğe bütüncül, tutarlı ve sürekli bir benlik yapısının varlığı öz-kimlik gelişimini de desteklemektedir (Wilson ve Ross, 2003). Dolayısıyla süreç içerisinde ergenlikle birlikte kişisel bir yaşam öyküsü oluşturmaya dönük ihtiyaçlar otobiyografik anıların benlik işlevine başvurmaya yöneltir. Bazı gelişimsel dönüm noktalarının varlığına rağmen kişinin farklı zaman ve koşullarda hedeflerini, tutum ve tercihlerini deneyimleyen kişinin kendisi olduğunu anımsaması benlik sürekliliği ihtiyacının bir parçasıdır (Öner, 2018). Başka bir ifadeyle, insan otobiyografik anıları yoluyla zamanda süreklilik yaratma gayreti içerisinde. Bu gayret sebebiyle, bireyler benlik işlevine en çok gelişimsel dönemlerin bitişi ve başlangıcına denk gelen ve belirgin değişimlerin yaşandığı zamanlarda başvurmaktadır (Robinson, 1986). Dolayısıyla, beliren yetişkinler otobiyografik anıların benlik işlevine başvurma ihtiyacında hissettikleri kritik bir dönemden geçmektedirler (Bluck ve Alea, 2002). Ebeveynlerine karşı kendi benliğini sunma, sınırlarını çizme, kişiliğini inşa etme ihtiyacı içindeki beliren yetişkinler (Arnett, 2000) anıların benlik işlevinden faydalanarak bu ihtiyacını karşılayabilecektir. Buna paralel olarak, bu araştırmada beliren yetişkinlerin ebeveyne niyetli kendini açma davranışlarının otobiyografik anıların benlik işleviyle ilişkilmesi beklenmektedir.

Bu dönemde önemli bir kaynak sunacak bir diğer otobiyografik anı işlevi ise yönlendirme işlevidir. Yönlendirme işlevi, kişisel yaşantılarımızdan yola çıkarak geleceğe yön vermek (Kuwabara ve Pillemer, 2010; Pillemer, 2003), geçmişten birtakım dersler çıkarmak (Pasupathi, Lucas ve Coombs, 2002) adına sıklıkla başvuru alan bir otobiyografik anı işlevidir. Geçmişte deneyimlenen olay ya da durumların ortaya çıkardığı sonuçlar doğrultusunda çıkarım yapmak ve bu çıkarımlara uygun olarak sonraki girişimleri yönetmek her gelişim döneminde oldukça önemlidir (Baddeley, 1992). Geleceğe dair belirsizlik ikliminin hâkim olduğu beliren yetişkinlik döneminde beliren yetişkin birey, geleceğini planlamak, hedef koymak ve eyleme geçmek için geçmiş anıların sunduğu kaynaklara başvurmaktadır (Bluck ve Alea, 2002; Öner,

2018). Tüm bunlar düşünüldüğünde ebeveynine kendini dürüstlikle açma eğilimindeki beliren yetişkinlerin, tekrar eden deneyimleri sayesinde otobiyografik anıların yönlendirme işlevinden de sağlıklı bir şekilde faydalanması beklenmektedir.

Otobiyografik anıların işlevleri üzerine gerçekleştirilen çalışmaların hedefi, bireylerin kişisel hayat deneyimlerinin şimdi olduğu kadar gelecekte de duygu, düşünce ve davranışları üzerinde yaratacağı etkileri ortaya çıkarmaktır (Er ve Yaşın, 2016). Bu bilgiden hareketle mevcut çalışmada anneye ve babaya kendini açma yaşantılarının niteliğinin bireylerin otobiyografik anı işlevlerinden yararlanma eğilimlerini etkileyebileceği düşünülmektedir. Ebeveynlerin cinsiyet rolleri düşünüldüğünde, Türkiye’de cinsiyetçi tutumların yaygınlığına bağlı olarak annelere daha çok bakım verme ile ilgili roller yüklenirken, babaların sıklıkla otorite figürü olarak yansıtıldığı görülmektedir (Sakallı-Uğurlu ve Türkoğlu, 2019). Bu çerçevede, ebeveyn çocuk ilişkisinde babaya kendini açmanın güçlü niteliklerle yaşantılanması (miktar, olumluluk, niyet, dürüstlük, kontrol) otobiyografik anıların benlik ve yönlendirme işlevinden; anneye kendini açma nitelikleri güçlü bir şekilde yaşantılanması ise otobiyografik anıların benlik, sosyal ve yönlendirme işlevinden daha güçlü bir şekilde yararlanma eğilimi ortaya çıkabilir. Otobiyografik anılar, benlik gelişimin en önemli kaynaklarından olmasının yanında bireyin kendine dair bilgilerini istemli ya da istemsiz bir şekilde dışa aktarması sırasında başvurabileceği bir tür mekanizma niteliğindedir (Rubin, 2012). Dolayısıyla kişilerarası ilişkilerde kendini açma sırasında otobiyografik anı işlevlerinden yararlanan beliren yetişkinin, tutarlı bir benlik yapısı ortaya koyma, var olan ilişkilerini sürdürme ve geçmiş deneyimlerinden yararlanabilme bakımından ayrıcalıklı olacağı düşünülmektedir. Bunun aksine kendini açma sırasında geçmiş deneyimlerinden faydalanamayan beliren yetişkinlerin, benliğini ve sosyal ihtiyaçlarını destekleyici bir araçtan yoksun olması sağlıklı benlik gelişimini olumsuz anlamda etkileyebilir.

Gelişimsel süreçte böylesine önemli katkıları olan otobiyografik anı işlevlerinin kendini açma ile doğrusal ilişkisinin bilgimiz dahilinde henüz incelenmemiş olması dikkat çekicidir. Dolayısıyla bu araştırmanın amacı, beliren yetişkinlik döneminde benlik gelişimini destekleyen psikososyal mekanizmalara dair bilgi birikimimizi zenginleştirmektir. Bu amaç doğrultusunda mevcut araştırmanın araştırma soruları şu şekilde sıralanabilir.

Beliren yetişkin bireyin anne ve babaya kendini açma davranışlarının niteliğinin otobiyografik bellek işlevlerinden yararlanma eğilimleri üzerindeki yordayıcı etkisi nedir?

Babaya kendini açma niteliklerinin güçlü bir şekilde yaşantılanmasının beliren yetişkin bireyin benlik ve yönlendirme işlevinden yararlanma eğilimi üzerindeki yordayıcı etkisi nedir?

Anneye kendini açma niteliklerinin güçlü bir şekilde yaşantılanmasının beliren yetişkin bireyin benlik, sosyal ve yönlendirme işlevinden yararlanma eğilimi üzerindeki yordayıcı etkisi nedir?

3. ARAŞTIRMANIN YÖNTEMİ

Araştırmada nicel araştırma yöntemlerinden olan kesitsel ve ilişkisel desene başvurulmuştur. Kesitsel desen, birden fazla değişkenin tek bir zaman diliminde toplanmasını ifade etmektedir (Bernard, 2013). İlişkisel desene de iki veya daha fazla değişken arasında bir ilişkinin var olup olmadığı ortaya koyulabilmektedir (Fraenkel, Wallen ve Hyun, 2012). Bu araştırma desenine uygun olarak anket tekniğinden yararlanılmıştır.

3.1. Örneklem: Araştırmadaki katılımcılara çevrimiçi Web anket hazırlama programı yardımıyla ulaşılmıştır. Web ankete dâhil olma kriterleri 18- 25 yaş aralığında olmak ve herhangi bir yüksek öğretim kurumunda öğrenim görmektir. Mevcut araştırmaya toplamda 291 kişi katılım sağlamıştır. Araştırma sonunda toplanılan 291 anket incelenmiş ve soruları büyük ölçüde boş bırakan, gelişigüzel cevaplar veren ve araştırma kriterlerini (yaş ve öğrenim durumu) sağlamayan 16 katılımcı analize dâhil edilmemiştir. Hiyerarşik regresyon analizinin gerçekleştirilebilmesi için en az 250 kişiden oluşan bir örneklem önerilmektedir (Çokluk, Şekercioğlu ve Büyüköztürk, 2012). İstatistiksel analizin gerçekleştirilmesi için gerekli olan minimum sayının üzerinde katılımcıya ulaşıldığı için yapılan değerlendirmelerin ardından analizlere 275 katılımcıdan alınan yanıtlarla devam edilmesi uygun bulunmuştur. Araştırmaya katılan kadınların yaş ortalaması 22.15’tir. Katılımcıların %54,2’si (N= 149) kadın, %45.1’i (N = 124) erkek, %0,7’si (N= 2) diğer cinsiyettendir.

3.2. Veri Toplama Araçları

Demografik Bilgi Formu: Katılımcının cinsiyeti, yaşı, medeni durumu, yaşadığı şehir, bulunduğu eğitim düzeyi gibi kişisel bilgilerine dair soruların yöneltildiği bir dizi sorudan oluşmaktadır. Kişisel bilgilerin yalnızca çalışma kapsamında toplu veri analizi aşamasında kullanılacağı ve kişiye özgü herhangi bir değerlendirilme yapılmayacağı onam formu ile belirtilmiş, kişisel verilerinin gizli tutulacağı taahhüt edilmiştir.

Hayat Deneyimleri Hakkında Düşünme Ölçeği: Ölçek, bireylerin belirli durumlarda hayatlarındaki olayları ve geçmiş deneyimleri ne sıklıkta düşündüğünü ölçmek amacıyla Bluck vd. (2005) tarafından geliştirilmiştir. Ölçeğin Türkçe uyarlaması Sami Gülgöz ve Demet Ay tarafından yapılmıştır ancak araştırma henüz yayımlanmamıştır. On beş maddeden oluşan ölçek beşli Likert ile derecelendirilmiştir. Her bir alt boyut beşer madde ile bellek işlevlerini ortaya çıkarmayı sağlamaktadır. Her bir alt boyuta ait ortalama toplam puanlar o alt boyuta dair anı işlevine ne sıklıkta başvurulduğunu göstermektedir. Bu alt boyutlar şu şekildedir: Benlik, sosyal ve yönlendirme işlevleri. “Hala geçmişte olduğum kişi olduğumu hissetmek istediğimde” maddesi “Benlik İşlevini”; “Biriyle daha yakın bir ilişki kurmak istediğimde” maddesi “Sosyal İşlevini” ve “Geçmiş hatalarımdan ders çıkarmak istediğimde” maddesi ise “Yönlendirme İşlevini” ölçmek için yöneltilen bazı ifadelerdir. Cronbach alfa değerleri ölçeğin güvenilir olduğuna işaret etmektedir. Ölçeğin Cronbach alfa değerleri sırasıyla şu şekildedir: .84, .74 ve .82. Mevcut araştırmada elde edilen Cronbach alfa değerleri ise benlik işlevi için .65, sosyal işlev için .69 ve yönlendirme işlevi için .63 şeklindedir.

Kendini Açma Ölçeği: Bireylerin kendini açma davranış örüntülerini belirlemek amacıyla Wheelless ve Grotz (1976) tarafından geliştirilmiş ve Chen ve Marcus (2012) tarafından modifiye edilmiştir. 2017 yılında Öksüz, Mersin ve Türker tarafından gerçekleştirilen bir araştırma ile Türkiye örneğine uygunluğu test edilmiştir. 16 maddeden oluşan ölçek 7’li Likert olarak öz bildirim yolu ile ölçülmektedir. Ölçekte yer alan beş alt boyut şu şekildedir: Niyet, miktar, olumluluk, dürüstlük ve kontrol. “Eğer istersem, her zaman gerçekten kim olduğumu doğru yansıtacak şekilde kendimi ifade edebilirim.” ifadesi “Niyet” alt boyutunu; “Duygularım hakkındaki ifadelerim genellikle kısadır.” ifadesi “Miktar” alt boyutunu; “Genel olarak bizzat kendimle ilgili anlatımlarım (dışa vurumum) olumsuzdan daha çok olumludur.” ifadesi “Olumluluk”; “Kendimi ifade ederken dürüst olurum.” ifadesi “Dürüstlük” ve son olarak da “Kendimden söz etmem çok uzun zaman alır”. ifadesi ise “Kontrol” alt boyutunu ifade etmektedir. Ölçeğin Cronbach alfa kat sayısı .70’dir. Alt boyutlarından elde edilen Cronbach alfa değerleri sırasıyla; niyet alt boyutu için .71, miktar alt boyutu için .74, olumluluk alt boyutu için .70, dürüstlük alt boyutu için .75 ve kontrol alt boyutu için ise .60 şeklindedir. Mevcut araştırmada elde edilen Cronbach alfa değerleri ise niyet alt boyutu için .78, miktar alt boyutu için .75, olumluluk alt boyutu için .82, dürüstlük alt boyutu için .69 ve kontrol alt boyutu için ise .67 şeklindedir. Ölçek yönergesi her bir ebeveyn için ayrı ayrı oluşturulmuş ve katılımcılardan ölçeği her bir ebeveyn için ayrı ayrı doldurmaları istenilmiştir. Alt ölçeklerden alınan yüksek puanlar, kişilerin kendini davranışını açma niyetini daha bilinçli şekilde gösterdiği, daha fazla miktarda benlik bilgisi paylaştıkları, kendilerine dair olumlu bilgileri daha fazla sundukları, kendilerini daha dürüst şekilde açtıklarını ve kendini açma davranışını daha fazla kontrol etme eğilimi gösterdikleri anlamına gelmektedir.

3.3. İşlem

Veri toplama işlemi öncesinde Dokuz Eylül Üniversitesi Rektörlüğü Hukuk Müşavirliği tarafından Sosyal ve Beşeri Bilimler Araştırma ve Yayın Etik Kurulunun 07.06.2021 tarihli toplantısındaki 5 sayılı karar ile etik onaylar alınmış ve veri toplama süreci başlatılmıştır. Çalışmanın verileri 2022-2023 dönemlerinde çevrimiçi olarak toplanılmaya başlanmıştır. Katılımcılara çalışma hakkında detaylı bilgilerin yer aldığı ve katılımının gönüllülük esasına dayalı olduğunu taahhüt ettiği katılımcı onam formu sunulmuş ayrıca etik kurallara bağlı kalınarak toplu veri analizi yapılacağına dair bilgilendirme yapılmıştır. Bilgilendirilmiş onam formunun ardından demografik bilgi formu ve sırasıyla; Hayat Deneyimleri Hakkında Düşünme Ölçeği ve Kendini Açma Ölçeği katılımcıların anne ve babaları ile ilişkilerini ayrı ayrı değerlendirmelerine olanak sağlayacak şekilde sunulmuştur.

3.4. Verilerin analizi:

Araştırma verilerinin istatistiksel analizi için SPSS 25.0 sürümü istatistik paket programı kullanılarak hiyerarşik regresyon analizine başvurulmuştur. Hiyerarşik regresyon analizi, bağımsız değişkenlerin belirli bir sırayla birbirinden bağımsız şekilde analize dahil edilerek bağımlı değişkenler üzerindeki yordayıcı etkisini ve düzeyini inceleyen istatistiksel bir analiz yöntemidir (Tabachnick, Fidell ve Ullman, 2013). Bu yöntemle 18-25 yaş aralığındaki üniversite öğrencilerinin anneye ve babaya kendini açma niteliklerinin otobiyografik anı işlevleri üzerinde yordayıcı etkisinin incelenmesi amaçlanmıştır. Analizler gerçekleştirilmeden önce regresyon analizinin yapılabilmesi için gereken normallik, varyansların homojenliği ve doğrusallık varsayımları incelenmiştir. Yapılan regresyon analizlerinde otobiyografik anıların sosyal işlevi, benlik işlevi ve yönlendirme işlevi bağımlı değişkenler; katılımcının cinsiyeti ilk basamakta girilen kontrol değişkeni; anneye ve babaya kendini açmanın alt boyutları olan miktar, niyet, olumluluk, dürüstlük ve kontrol ise ikinci basamak bağımsız değişkenler olarak analize dahil edilmiştir.

4. BULGULAR

Regresyon analizi sonucunda katılımcının kendi cinsiyetinin otobiyografik anıların benlik işlevi üzerinde herhangi bir anlamlı yordayıcı etkisinin olmadığı ortaya çıkmıştır ($\Delta R^2 = 0.002$, $p = .0428$). Ancak ikinci basamakta babaya kendini açma davranışının alt boyutları olan miktar, niyet kontrol, olumluluk ve dürüstlük analize dahil edildiğinde modelin istatistiksel olarak anlamlı bir etkisi görülmüştür ($\Delta R^2 = 0.051$, $p < .05$). Babaya kendini açma kontrol alt boyutunun otobiyografik bellek işlevlerinden benlik işlevini anlamlı bir şekilde yordadığı bulunmuştur ($\beta = 0.17$, $t = 2.706$, $p < .001$). Ancak babaya kendini açma alt boyutlarından miktar ($\beta = .01$, $t = .190$), $p = .849$), niyet ($\beta = -0.06$, $t = -0.737$, $p = 0.462$), dürüstlük ($\beta = -0.10$, $t = -1.320$, $p = .188$) ve olumluluk ($\beta = 0.00$, $t = 0.042$, $p = 0.966$) benlik işlevini anlamlı düzeyde yordamamaktadır. Bu model % 23 oranında varyans açıklamıştır. Anneye kendini açma alt boyutlarının otobiyografik bellek işlevleri üzerindeki yordayıcı etkisini incelemek üzere gerçekleştirilen bir dizi regresyon analizinin sonuçları da şu şekildedir; Cinsiyet değişkeninin otobiyografik anıların benlik işlevi üzerinde herhangi bir anlamlı yordayıcı etkisinin olmadığı ortaya çıkmıştır ($\Delta R^2 = 0.00$, $p = 0.562$). Ancak ikinci basamakta anneye kendini açma davranışının alt boyutları olan miktar, niyet kontrol, olumluluk ve dürüstlük analize dahil edildiğinde modelin istatistiksel olarak anlamlı bir etkisi görülmüştür ($\Delta R^2 = 0.10$, $p < .05$). Anneye kendini açma kontrol alt boyutunun otobiyografik bellek işlevlerinden benlik işlevini anlamlı bir şekilde yordadığı bulunmuştur ($\beta = 0.15$, $t = 2.346$, $p < .001$). Ancak anneye kendini açma alt boyutlarından miktar ($\beta = 0.00$, $t = 0.000$, $p = 1.00$), niyet ($\beta = 0.03$, $t = 0.418$, $p = 0.676$), dürüstlük ($\beta = -0.14$, $t = -1.798$, $p = 0.073$) ve olumluluk ($\beta = 0.10$, $t = 1.575$, $p = 0.116$) benlik işlevini anlamlı düzeyde yordamamaktadır. Bu model %25 oranında varyans açıklamıştır. Elde edilen analiz verilerine yönelik tablolar aşağıda sunulmuştur.

Tablo 1: Babaya ve anneye kendini açma alt boyutlarının cinsiyet değişkeni kontrol edildiğinde otobiyografik bellek işlevlerinden benlik işlevini yordamasına ilişkin hiyerarşik regresyon analizi

B					A				
ABA					NNE				
	β	t	R ²	Δ		β	t	R ²	Δ
mak 1	Basa			0	mak 1	Basa			0
	Cins	-		,02		Cins	-		,04
iyet	0,05	0,794			iyet	0,04	0,581		
mak 2	Basa			0	mak 2	Basa			0
	Cins	-		,051		Cins	-		,25*
iyet	0,05	0,841			iyet	0,05	0,812		
rol Alt	Kont	0		2,	rol Alt	Kont	0		2,
Boyutu	,17	706*			Boyutu	,15	346*		
mluluk Alt	Olu	0		0,	mluluk Alt	Olu	0		1,
Boyutu	,00	042			Boyutu	,10	575		
Dürüs	-	-1,			Dürüs	-	-1,		
tlük Alt	0,10	320			tlük Alt	0,14	798		
Boyutu					Boyutu				
Mikta	0	0,			Mikta	0	0,		
r Alt Boyutu	,01	190			r Alt Boyutu	,00	000		
Niyet	-	-0,			Niyet	0	0,		
Alt Boyutu	0,06	737			Alt Boyutu	,03	418		

Bağımlı Değişken: Otobiyografik Bellek Benlik İşlevi

*p < .05

Babaya kendini açma sırasında bir diğer otobiyografik bellek işlevi olan yönlendirme işlevi üzerinde cinsiyetin anlamlı bir yordayıcılığına rastlanmamıştır ($\Delta R^2 = 0.000$, $p = 0.891$). Cinsiyetin kontrol edildiği koşulda babaya kendini açma alt boyutlarından olan dürüstlük yönlendirme işlevini anlamlı bir şekilde yordamaktadır ($\beta = 0.16$, $t = 2.051$, $p < .05$). Ancak miktar ($\beta = 0.02$, $t = 0.353$, $p = .724$), niyet ($\beta = 0.05$, $t = 0.644$, $p = 0.520$), olumluluk ($\beta = 0.10$, $t = 1.578$, $p = 0.116$) ve kontrol ($\beta = 0.03$, $t = 0.411$, $p = 0.681$) otobiyografik anıların yönlendirme işlevi üzerinde anlamlı düzeyde bir yordayıcılığa sahip değildir. Benzer şekilde anneye kendini açma niteliklerine yönelik gerçekleştirilen hiyerarşik regresyon analizi sonuçlarına göre birinci basamakta ele alınan cinsiyet kontrol değişkeni otobiyografik anıların yönlendirme işlevi üzerinde de anlamlı bir yordayıcı etkiye sahip değildir ($\Delta R^2 = 0.00$, $p = 0.992$). Ancak cinsiyetin kontrol edilerek anneye kendini açma alt boyutlarının analize dahil edildiği koşulda yönlendirme işlevi üzerinde yordayıcı ilişkilere rastlanılmıştır ($\Delta R^2 = 0.10$, $p < .05$). Anneye kendini açma alt boyutlarından olumluluk ($\beta = 0.15$, $t = 2.386$, $p < .05$), niyet ($\beta = 0.17$, $t = 2.303$, $p < .05$) ve dürüstlük ($\beta = 0.15$, $t = 2.031$, $p < .05$) yönlendirme işlevini anlamlı bir şekilde yordamaktadır. Ancak kontrol ($\beta = 0.02$, $t = 0.387$, $p = 0.699$) ve miktar alt boyutu ($\beta = 0.01$, $t = 0.176$, $p = 0.861$) yönlendirme işlevi üzerinde anlamlı bir yordayıcılığa sahip değildir. Bu model %31 oranında varyans açıklamaktadır. Elde edilen analiz verilerine yönelik tablo aşağıda sunulmuştur.

Tablo 2: Babaya ve anneye kendini açma alt boyutlarının cinsiyet değişkeni kontrol edildiğinde otobiyografik bellek işlevlerinden yönlendirme işlevini yordamasına ilişkin hiyerarşik regresyon analizi

		B				A				
		ABA				NNE				
		β	t	R^2	Δ	β	t	R^2	Δ	R
mak 1	Basa			,00	,008			,00	,00	,
	Cinsi	,01	137	0,						,
mak 2	Basa			,00	,004			,10	,31*	,
	Cinsi	,00	031	0,						,
rolAlt	Kont	,03	411	0,						,
	Boyutu									,
mluluk	Alt	,10	578	1,						,
	Boyutu			0	2,0					,
Dürüstlük	Alt	,16	51*	0	2,0					,
	Boyutu									,
Mikta	r Alt	,02	353	0,						,
	Boyutu									,
Niyet	Alt	,05	644	0,						,
	Boyutu									,
mak 1	Basa			,00	,008			,00	,00	,
	Cinsi	,00	010	0,						,
mak 2	Basa			,00	,004			,10	,31*	,
	Cinsi	,00	031	0,						,
rolAlt	Kont	,03	411	0,						,
	Boyutu									,
mluluk	Alt	,10	578	1,						,
	Boyutu			0	2,0					,
Dürüstlük	Alt	,16	51*	0	2,0					,
	Boyutu									,
Mikta	r Alt	,02	353	0,						,
	Boyutu									,
Niyet	Alt	,05	644	0,						,
	Boyutu									,

Bağımlı Değişken: Otobiyografik Bellek Yönlendirme İşlevi

*p < .05

Babaya kendini açma davranışı niteliklerini incelemek üzere gerçekleştirilen analizde birinci basamakta yer alan cinsiyet değişkeninin sosyal işlev üzerinde herhangi bir anlamlı yordayıcı etkisinin olmadığı ortaya çıkmıştır ($\Delta R^2 = 0.006$, $p = 0.210$). İkinci basamakta cinsiyetin kontrol edildiği koşulda babaya kendini açma alt boyutları olan miktar ($\beta = 0.02$, $t = 0.324$, $p = 0.746$), niyet ($\beta = 0.09$, $t = 1.164$, $p = 0.246$), dürüstlük ($\beta = -0.04$, $t = -0.513$, $p = 0.609$), olumluluk ($\beta = -0.01$, $t = -0.215$, $p = 0.830$) ve kontrol ($\beta = 0.09$, $t = 1.485$, $p = 0.139$) otobiyografik belleğin sosyal işlevi üzerinde anlamlı düzeyde bir yordayıcılık göstermemiştir. Bu modelin istatistiksel olarak anlamlı olmadığı tespit edilmiştir. Anneye kendini açma davranışının alt boyutlarına ilişkin analizde katılımcının cinsiyetinin otobiyografik belleğin sosyal işlevi üzerinde de anlamlı etkiye sahip olmadığı bulunmuştur ($\Delta R^2 = 0.01$, $p = 0.152$). Cinsiyetin kontrol edilerek anneye kendini açma alt boyutlarının analiz edildiği modelde ise otobiyografik belleğin sosyal işlevinin anlamlı bir şekilde yordandığına rastlanılmıştır ($\Delta R^2 = 0.10$, $p < .05$). Fakat, anneye kendini açma alt boyutları olan miktar ($\beta = 0.02$, $t = 0.275$, $p = 0.783$), olumluluk ($\beta = 0.04$, $t = 0.586$, $p = 0.558$) ve dürüstlük ($\beta = -0.08$, $t = -0.975$, $p = 0.330$) sosyal işlev üzerinde anlamlı bir yordayıcı etkiye sahip değildir. Ancak anneye kendini açma alt boyutlarından olan niyet ($\beta = 0.21$, $t = 2.977$, $p < .05$) ve kontrol ($\beta = 0.18$, $t = 2.995$, $p < .05$) sosyal işlevi anlamlı bir şekilde yordamaktadır. Bu model toplamda %29 oranında varyans açıklamaktadır. Elde edilen analiz verilerine yönelik tablo aşağıda sunulmuştur.

Tablo 3: Babaya ve anneye kendini açma alt boyutlarının cinsiyet değişkeni kontrol edildiğinde otobiyografik bellek işlevlerinden sosyal işlevini yordamasına ilişkin hiyerarşik regresyon analizi

	B				A			
	ABA	β	t	Δ	NNE	β	t	Δ
mak 1 Basa				0,006				0,01
mak 1 Cinsi	0,08	1,257		0,08	0,09	1,436		0,08
mak 2 Basa				0,022				0,07
mak 2 Cinsi	0,07	1,218		0,15	0,06	0,981		0,29*
rol Alt Boyutu	0,09	1,485			0,18	2,995		
olumluluk Alt Boyutu	0,01	-0,215			0,04	0,586		
dürüstlük Alt Boyutu	0,04	-0,513			0,08	-0,975		
karar Alt Boyutu	0,02	0,324			0,02	0,275		
Niyet Alt Boyutu	0,09	1,164			0,21	2,977		

Bağımlı Değişken: Otobiyografik Bellek Sosyal İşlevi

*p < .05

5. SONUÇ VE DEĞERLENDİRME

Gerçekleştirilen regresyon analizlerinde babaya kendini açma niteliklerinden yalnızca kontrol alt boyutu otobiyografik anıların benlik işlevi; dürüstlük alt boyutu da otobiyografik anıların yönlendirme işlevi üzerinde pozitif yönde yordayıcı bir etki göstermiştir. Ek olarak anneye kendini açma davranışı alt boyutlarından kontrol, otobiyografik anıların hem benlik hem sosyal işlevlerini kullanma eğilimini, niyet hem yönlendirme hem sosyal işlevleri kullanma eğilimini pozitif yönde yordamaktadır. Anneye kendini açma alt boyutlarından dürüstlük ve olumluluk ise sadece yönlendirme işlevini yordamaktadır. Anne ve babaya kendini açma yaşantılarının niteliği geçmiş araştırmalarda farklılaşmaktadır (Valkenburg vd., 2011). Genellikle çocuklar annelerine babalarından daha çok kendini açma eğilimindedir (Scabini vd., 2007; Vieno vd., 2009). Bu durum ana babaların çocuklarına yönelik tutumlarında birtakım kültürel, bölgesel ve kuşak farkından kaynaklı farklılıkların olabileceğine işaret etmektedir (Sümer vd., 2010). Mevcut araştırmadan elde edilen bulgular beliren yetişkin bireyin babasından çok annesine kendisini açarken geleceğe yön verme, yakınlık kurma ve benlik sunumu ortaya koyma ihtiyaçları ile otobiyografik anılara başvurma eğiliminde olduklarını göstermektedir. Analiz sonucunda ebeveynin cinsiyetinin kendini açma nitelikleri bakımından farklı otobiyografik anılardan yararlanma eğilimini yordaması araştırmanın önemli bulgularındandır. Tüm bu bulgular, beliren yetişkinlerin ebeveynlerine kendini açma deneyimlerine dayanarak otobiyografik anılarını hatırlamada ve paylaşmada kendilerine yol gösterecek genel eğilimler geliştirdiğine işaret etmektedir. Daha açık bir ifadeyle elde edilen sonuçlar doğrultusunda, gençlerin ebeveynleriyle yaptıkları paylaşımların nitelikleri daha genel düzeyde otobiyografik anılarını nasıl kullanacakları ve hangi zamanlarda paylaşacaklarını belirlemektedir. Anne ve babaya kendini açmanın otobiyografik anı işlevleri üzerinde benzer etkiler gösterdiği gibi birbirinden farklı etkilere de sahip olabildiği saptanmıştır. Tüm bu bulguları ebeveyn-çocuk ilişkileri ve ebeveynlikte cinsiyet rolleri çerçevesinde irdelemek araştırma ile elde edilen sonuçları da değerlendirmeyi mümkün kılacaktır.

Araştırmanın en önemli bulgularından birisi hem anneye hem babaya kendini açma davranışının alt boyutlarından kontrolün otobiyografik anıların benlik işlevini kullanma eğilimini artırıcı etki göstermesidir. Elde edilen bulgulardan hareketle anne ve babalarıyla kişisel paylaşımlarını kontrol etmeye eğilimli olan beliren yetişkinlerin otobiyografik anılarını da benliklerinin inşasında etkin bir şekilde

kullandığı görülmektedir. Bu ilişki örüntüsü üzerinden beliren yetişkinlerin kendilerini açmada ebeveynlerine karşı aktif bir benlik sunumu içerisinde olduklarına yönelik çıkarımda bulunmak mümkündür. Beliren yetişkinlik dönemindeki gencin hem anneye hem de babaya kendini açma davranışı sırasında en belirgin ihtiyaçlarından olan benlik sunumu, tutarlı bir benlik yapısı ortaya koyma çabasıyla (Arnett, 2000; Tanner, 2006) otobiyografik anıların benlik işlevine başvurma eğilimleri üzerinde yordayıcı bir etki gösterdiği düşünülebilir. Ancak elde edilen bulgularda anneye ve babaya kendini açma tarzları otobiyografik anı işlevleriyle farklı ilişkiler de göstermektedir. Araştırma bulgularına göre en belirgin farklılık otobiyografik anıların yönlendirme işlevinde gözlenmiştir. Araştırma sonuçlarına göre anneye kendini açmada dürüst, olumlu içerikte ve niyetli paylaşımların hâkim olması yönlendirme işlevini yordarken, babaya kendini açma davranışlarının sadece dürüstlük niteliği otobiyografik anıların yönlendirme işlevini daha sık ve güçlü şekilde kullanma eğilimi yaratmaktadır. Babanın aile içerisinde otoriter bir role sahip olması, annenin ise stres unsuru hâkim olduğunda keşfetme girişimleri sırasında sığınabileceği güvenli bir üs gibi (Ainsworth, 1978) algılanması anneye ve babaya kendini açma bakımından farklılaşmayı yaratan unsurlardan olabilir. Çünkü toplumsal cinsiyet bağlamında bireyin cinsiyet kimliği sahip olduğu rollerle ilişki içindedir ve kişilerarası ilişkiler bu roller üzerinden ilerlemektedir (Sakallı-Uğurlu ve Türkoğlu, 2019). Anne babanın bireyleşme sürecinde çocuğuyla kurduğu iletişim rollerinin benzerlik taşımasından kaynaklı olarak anneye ve babaya kendini açma davranışının otobiyografik anı işlevlerinden yararlanma eğilimini yordamasında farklılaşma olabilir. Çocuklar babalarıyla kademeli olarak ayrışma ve kendi bireysel temalarına yönelme eğilimi gösterirken, anneleriyle olan ayrışma süreci görece daha simetrik, arkadaşlığa benzer nitelikte ilerlemektedir (Buhl, 2008). Dolayısıyla anne ile simetrik bir şekilde ilerleyen süreç çocukların annelerine kendilerini daha düzenli, enine boyuna anlatabileceği bir ortam sunmaktadır. Çünkü beliren yetişkin birey, anne ile kurduğu kendini açma sürecinin sonunda onaylanacağına ve destek göreceğine dair bir beklenti ile hareket etme eğilimindedir (Son ve Padilla-Walker, 2021). Mevcut araştırmadan elde edilen bulgular anneye kendini açma tarzının gençlerin otobiyografik anıların işlevselliğinden yararlanma yönündeki eğilimleri üzerinde yordayıcı olduğunu göstermektedir. Bu araştırmada yer alan katılımcılardan elde edilen sonuçlara göre annesine kendisinden bahsederken kendini olumlu bir şekilde dürüstlikle ortaya koyma niyeti taşıyan gençler anıların yönlendirme işlevine başvurmaktadır. Dolayısıyla ebeveynlerin aile içi ilişkilerde sahip olduğu rollerin çocuklarının anı işlevlerinden yararlanma eğilimleri üzerinde belirleyici olduğu düşünülebilir. Babanın aile içi roller bakımından bulunduğu hiyerarşik konum sebebiyle genç bireyin olası bir tepkiden çekinmesi, baskı ve otoriteye yönelik temkinli bir yaklaşım benimsemesi ile sonuçlanabilmektedir. Araştırmada elde edilen bulgular kendini dürüstçe açma eğilimi arttıkça anıların yönlendirme işlevinden faydalanabilme becerisinin ve olanağının da güçleneceğine işaret etmektedir. Ancak bu pozitif yönlü ilişkinin mevcut araştırmada sadece dürüstlük alt boyutunda görülmesi, annenin çocuktaki yönlendirme işlevlerinden yararlanma eğilimini farklı şekillerde de destekleyebildiğine işaret etmektedir. Dolayısıyla, mevcut bulgulardan hareketle yönlendirme işlevinin sağlıklı kullanılması yönünde annenin çocuğa çok daha fazla kaynak sunabileceği söylenebilir. Annenin çocuklarıyla kurduğu samimi ilişkiler (Buhl, 2009) düşünüldüğünde elde edilen veriler ile örtüşen sonuçlar görülmektedir. Araştırmada kendini açma niyeti ile dürüstçe, olumluluk içeren konulardan bahsederken otobiyografik anıların yönlendirme işlevinden yararlanma eğilimi gösteren gencin bu sayede geçmiş anılarına başvurarak ihtiyacına uygun kaynaklardan faydalanabildiğine yönelik çıkarımda bulunmak mümkündür.

Bu araştırmanın önemli bir diğer bulgusu da babaya kendini açmanın beliren yetişkinin anılarının sosyal işlevinden yararlanma eğilimi üzerinde hiçbir yordayıcı etki göstermemesidir. Oysa sosyal ilişkisel yordayıcılara odaklanan pek çok araştırma ebeveynlerine kendini açan gençlerin ebeveynleriyle olumlu ilişkiler bildirdiklerini göstermektedir (Hunter vd., 2011). Ancak araştırmadan elde edilen bulgular ışığında kendisini annesine açma niyeti yüksek ve bu paylaşımları esnasında neyi paylaşıp paylaşmayacağı konusunda kontrollü olma eğiliminde olan beliren yetişkinlerin otobiyografik anılarının sosyal işlevinden de etkin şekilde yararlandığı görülmüştür. Bilindiği üzere geleneksel Türk aile yapısı içinde babanın otorite konumunda bulunduğu bir cinsiyet hiyerarşisi mevcuttur (Ataca vd., 2005). Belki de bu tür bir hiyerarşik yapı içinde Türkiye’de yaygın aile içi ilişki pratikleri babanın çocuğun sosyal gelişimine rol model olmasına veya sosyal gelişimi destekleyici kaynaklar sunmasına yeterince izin vermiyor olabilir. Araştırmadan elde edilen verilere göre anneye kendini açma davranışı deneyimleri ise çocuğun kontrollü

ve niyetli olduğu durumlarda anılarını sosyal amaçlarla kullanma becerilerine katkı sunuyor görünmektedir. Toplumsal olarak annelerin çocuğun ilk gelişim yıllarından itibaren sıklıkla bakım veren ve başkaları adına düşünen, yardımda bulunup destek sunan kişiler olarak idealize edilmesi de (Sakallı-Uğurlu ve Türkoğlu, 2019) babadan çok anneyle ilişki kurmak hedefiyle sosyal anı işlevlerinden yararlanma eğilimi içinde olduklarını düşündürmektedir. Çünkü genellikle çocuk ve anne ilişkisi, daha yüksek derecede bağlılık, yakınlık, arkadaşlık ve etkili yardım alıp verme dengesi içeren bir tür etkileşim olarak karakterize edilmektedir (Buhl, 2009). Dolayısıyla, bu tür bir anne çocuk etkileşimi anıların ilişki sebepleriyle kullanılması adına gerekli zemini oluşturmaktadır.

Bu araştırmadan elde edilen bulgular bir bütün olarak anıları paylaşmakla ilgili bir anlatım yapısı oluşturma aşamasında ebeveyn-çocuk ilişkisinin önemli olduğunu göstermektedir. Çocukluktan başlayarak ebeveynlerin rehberliği ve desteğiyle ortaya çıkan etkileşimler aracılığıyla çocuklar otobiyografik anıların işlevlerini öğrenirler (Fivush, 2008). Daha küçük yaşlarda çocukla paylaşılan deneyimlerde çocuğa yol gösterici olunmasının çocuğun olayın önemli kısımlarını fark etmesini sağladığı ve sonraki deneyimlerde benzer bir kaynak olarak otobiyografik anılara yönelmesine olanak sunduğu bilinmektedir (Fivush ve Haden, 2003). Ebeveyni ile geleceği kurgulamak amacıyla, problemin çözümüne yönelik, sorun odaklı, daha fazla rutin paylaşım yapan gencin otobiyografik belleğin yönlendirme işlevinden yararlanma eğilimi göstermesi muhtemeldir (Nelson ve Fivush, 2020). Bu nedenle, gelişimin erken dönemlerinde, yani otobiyografik anıları hatırlama becerisinin ilk kez öğrenildiği süreçte annelerin çocuklarına yönelik oldukça detaylı bir anımsatma dili benimsemesi çocukluk döneminden başlayarak ergenlik dönemi ve sonrasında otobiyografik bellekle ilgili becerilerin gelişimine katkı sağlamaktadır (Fivush, 2011). Ebeveyni kendini açma tarzları ve deneyimleri gençlerin bireysel ve kendilerine özgü bazı eğilimlerini güçlendirici bir etki sunmaktadır. Örneğin, kişisel anıların detaylı bir şekilde paylaşılması anıyı daha canlı bir şekilde anımsamaya (Öner, 2018), sosyal bağ kurmaya (Neisser, 1978; Nelson, 1993) katkı sunarak otobiyografik anıların sosyal işlevinden yararlanma eğilimini güçlendirmektedir. Ancak sağlıklı ebeveyn-çocuk ilişkisinin kendini açma davranışını sekteye uğratması (Scharf ve Goldner, 2018), çocuğun otobiyografik belleğinden sağlıklı şekilde yararlanma ihtimalini de azaltıyor olabilir. Gelişimsel süreçte anlatıcı ebeveyn anıları paylaşırken daha az detaylı ve genelleme içeren ifadelerle paylaşıyorsa, çocuğun kendini açma davranışına yönelik aile içerisinde teşvik edici bir iklim mevcut değilse (Nelson ve Fivush, 2020) beliren yetişkin birey kendini açma yönünde herhangi bir çaba içine girmeyebilir ve anıların işlevselliğinden yararlanma eğilimi içinde olmayabilir. Bu yüzden kendini açma sırasında aile içerisinde olayların paylaşımına yönelik bir anlatı dilinin oluşturulması otobiyografik anılardan yararlanma eğilimi üzerinde önemli bir belirleyen olabilir (Fivush ve Haden, 2003). Kişinin kendini açma davranışı sırasındaki benimsediği kontrolcü üslup bireydeki otobiyografik anılardan yararlanma davranışı gibi kimi eğilimleri güçlendirirken kimilerini ise zayıflatabilir (Soenens vd., 2006). Çünkü kontrolün aksine destekleyici bir şekilde kendini açmanın kabul edildiği bir ortamda gençler ebeveynleriyle daha çok iletişim kurmaktadır (Baudat vd., 2020). Eğer kişinin aile içerisinde kendine model olarak aldığı herhangi bir kendini açma pratiği mevcutsa bu durum gencin otobiyografik anıların hangi zamanlarda, nasıl kullanacağı yönünde bir davranış repertuarı oluşturabilmesi adına destekleyici olacaktır (Öner, 2018). Bu noktada anımsanan bilgiyi doğru, hatalı, gerçek ya da yanlış olarak etiketlemek yerine kişinin çevresiyle kurduğu etkileşimi sırasında geçmiş anılarını hangi durumlarda ve ne için kullandığını anlamak önemlidir (Bluck, 2003). Araştırmadan elde edilen veriler ışığında ortaya çıkan sonuçlardan yola çıkarak birtakım çıkarımlar yapmak mümkündür. Kişinin kendini açma pratiğine sahip olmamasının bireysel olarak otobiyografik belleğin belirgin işlevlerinden yararlanmak adına geçmiş anılarını nasıl kullanacağını ve ne zaman paylaşacağını keşfedememesi söz konusu olabilir. Gelecek araştırmalarda niteliksel birtakım verilere başvurularak anıların aile içerisinde başvurulma şekli, yoğunluğu ve sıklığı üzerine geniş kapsamlı bir inceleme yapılabilir. Aile içerisindeki anı paylaşım pratiklerinin kendini açma nitelikleriyle ilişkisinin otobiyografik anı işlevlerine yönelme eğilimine etkisi gelecek çalışmalar için önemli bir araştırma konusudur. Mevcut araştırmadan elde edilen kısıtlı sonuçlar, gelecek araştırmalar için oldukça önemli bir başlangıç niteliği taşımaktadır. Otobiyografik bellek işlevlerinin psikolojinin farklı alt dallarıyla çalışılmasının bu alandaki araştırmaların sürdürülmesine öncülük edeceği düşünülmektedir. Örneğin, ebeveyn ve çocuk ilişkisi, çocuk yetiştirme tarzları gibi birtakım dinamiklerin kültürlerarası bağlamda değerlendirilmesi bu alanda karşılaştırmalı veriler ortaya koyabilmek adına oldukça önemli olacaktır. Bu veriler ışığında kendini açma davranışının kişinin otobiyografik anı işlevlerinden yararlanma eğilimine etki edecek gelişimsel, sosyal ve kültürel değişkenlerle araştırılması gelecek çalışmalar için ilham verici nitelikler taşımaktadır.

Ancak sosyal bilim araştırmalarında gözlemlenen bazı sınırlılıklar bu çalışmada da mevcuttur. Örneklem içerisinde yer alan katılımcıların bireysel farklılıkları, psikolojik iyilik hallerindeki değişiklikler varsayımsal olarak yok sayılmıştır. Gelişimsel süreçte çocuğun büyüdüğü aile yapısı, yetiştirildiği sosyal çevre gibi birtakım farklılıkların yarattığı karakteristik unsurların göz ardı edilmesi mevcut araştırmanın sınırlılıkları arasında sayılabilir. Bunlara ek olarak, araştırma gerçekleştirilirken seçilen beliren yetişkin örneklem grubunun COVID-19 pandemisi sebebiyle içinden geçtiği küresel sürecin yarattığı etkilerin göz ardı edilmiş olması da araştırmanın bir diğer sınırlılığı olarak not edilmelidir.

Etik Beyanı: *Bu çalışmanın tüm hazırlanma süreçlerinde etik kurallara uyulduğunu yazarlar beyan eder. Aksi bir durumun tespiti halinde Türk Sosyal Bilimler Araştırmaları Dergisinin hiçbir sorumluluğu olmayıp, tüm sorumluluk çalışmanın yazarlarına aittir.*

Etik Kurul Onayı (Varsa): *Bu araştırma için Dokuz Eylül Üniversitesi Rektörlüğü Hukuk Müşavirliği, Sosyal ve Beşeri Bilimler Araştırma ve Yayın Etik Kurulu'nun 28.12.2021 tarih ve E-87347630-659-169358 sayılı kararı ile etik kurul onayı alınmıştır.*

Yazar Katkıları: *alışmanın tüm bölümleri birlikte yazılmıştır. 1. yazarın katkı oranı: %60, 2. yazarın katkı oranı: %40*

KAYNAKLAR

- Ainsworth, M. D. S. (1978). The bowlby-ainsworth attachment theory. *Behavioral and Brain Sciences*, 1(3), 436-438.
- Alea, N. ve Bluck, S. (2007). I'll keep you in mind: The intimacy function of autobiographical memory. *Applied Cognitive Psychology: The Official Journal of the Society for Applied Research in Memory and Cognition*, 21(8), 1091-1111.
- Alea, N. ve Vick, S. C. (2010). The first sight of love: Relationship-defining memories and marital satisfaction across adulthood. *Memory*, 18(7), 730-742.
- Arnett, J. J. (2000). Emerging adulthood: A theory of development from the late teens through the twenties. *American Psychologist*, 55(5), 469.
- Ataca, B., Kağıtçıbaşı, Ç. ve Diri, A. (2005). The Turkish family and the value of children: Trends over time. *The value of children in cross-cultural perspective. Case studies from eight societies*, 91-119.
- Baddeley, A. (1992). What is autobiographical memory?. In *Theoretical perspectives on autobiographical memory* (pp. 13-29). Dordrecht: Springer Netherlands.
- Barber, B. K., Stolz, H. E., Olsen, J. A., Collins, W. A. ve Burchinal, M. (2005). Parental support, psychological control, and behavioral control: Assessing relevance across time, culture, and method. *Monographs of the society for research in child development*, i-147
- Baudat, S., Van Petegem, S., Antonietti, J. P. ve Zimmermann, G. (2020). Parental solicitation and adolescents' information management: The moderating role of autonomy-supportive parenting. *Journal of Child and Family Studies*, 29, 426-441.
- Beike, D. R., Brandon, N. R. ve Cole, H. E. (2016). Is sharing specific autobiographical memories a distinct form of self-disclosure?. *Journal of Experimental Psychology: General*, 145(4), 434.
- Bernard, H. R. (2013). *Social research methods: Qualitative and quantitative approaches*. Los Angeles: SAGE Publication
- Bluck, S., ve Alea, N. (2002). Exploring the functions of autobiographical memory: Why do I remember the autumn? In J. D. Webster & B. K. Haight (Eds.), *Critical advances in reminiscence work: From theory to application*. 61-75.
- Bluck, S. (2003). Autobiographical memory: Exploring its functions in everyday life. *Memory*, 11(2), 113-123.
- Bluck, S., Alea, N., Habermas, T. ve Rubin, D. C. (2005). A tale of three functions: The self-reported uses of autobiographical memory. *Social Cognition*, 23(1), 91-117.
- Buhl, H. M. (2008). Development of a model describing individuated adult child-parent relationships. *International Journal of Behavioral Development*, 32(5), 381-389.
- Buhl, H. M. (2009). My mother: My best friend? Adults' relationships with significant others across the lifespan. *Journal of Adult Development*, 16(4), 239-249. <https://doi.org/10.1007/s10804-009-9070-2>
- Carlson, C. L. (2014). Seeking Self-Sufficiency: Why Emerging Adult College Students Receive and Implement Parental Advice. *Emerging Adulthood*, 2(4), 257-269.
- Chen, B. ve Marcus, J. (2012). Students' self-presentation on Facebook: An examination of personality and self-construal factors. *Computers in Human Behavior*, 28(6), 2091-2099.
- Cohen, G. (1998). The effects of aging on autobiographical memory. C. P. Thompson, D. J. Herrmann, D. Bruce, D. J. Read, D. G. Payne ve M. P. Toglia, (Ed.), *Autobiographical memory: Theoretical and applied perspectives* içinde (105-123). Hillsdale, NJ: Lawrence Erlbaum Associates
- Collins, K. A., Pillemer, D. B., Ivcevic, Z. ve Gooze, R. A. (2007) Cultural scripts guide recall of intensely positive life events. *Mem Cognit*, 35:651-659.
- Conway, M. A., Singer, J. A. ve Tagini, A. (2004). The self and autobiographical memory: Correspondence and coherence. *Social Cognition*, 22 (5: Special issue), 491-529.
- Cozby, P., C. (1973). Self-disclosure: a literature review. *Psychological Bulletin*, 79(2), 73.
- Çokluk, Ö., Şekercioglu, G. ve Büyüköztürk, Ş. (2012). *Sosyal bilimler için çok değişkenli istatistik: SPSS ve LISREL uygulamaları* (2). Ankara: Pegem akademi.
- Davis, K. (2012). Friendship: Adolescents' experiences of belonging and self-disclosure online. *Journal of Adolescence*, 35(6), 1527-1536.

- Dindia, K., Allen, M., Preiss, R., Gayle, B. ve Burrell, N. (2002). Self-disclosure research: Knowledge through meta-analysis. *Interpersonal communication research: Advances through meta-analysis*, 169-185.
- Dolcos, F. ve Cabeza, R. (2002) Event-related potentials of emotional memory: Encoding pleasant, unpleasant, and neutral pictures. *Cogn Affect Behav Neurosci*, 2:252-263.
- Er, N. ve Yaşın, F. (2016). Otobiyografik Bellek İşlevleri Ölçeğinin (OBİÖ) geliştirilmesi. *Türk Psikoloji Yazıları*, 19(37), 60-72.
- Fisher, W. R. (1984). Narration as a human communication paradigm: The case of public moral argument. *Communications Monographs*, 51(1), 1-22.
- Fraenkel, J. L., Wallen, N. E. ve Hyun, H. H. (2012). *How to design and evaluate research in education eighth edition*. New York : Mc Graw Hill.
- Fivush, R. (2008). Remembering and reminiscing: How individual lives are constructed in family narratives. *Memory Studies*, 1(1), 49-58.
- Fivush, R. (2011). The development of autobiographical memory. *Annual review of psychology*, 62, 559-582.
- Fivush, R. ve Haden, C. A. (Eds.). (2003). *Autobiographical memory and the construction of a narrative self: Developmental and Cultural Perspectives*. Psychology Press.
- Greene, K., Derlega, V. J. ve Mathews, A. (2006). Self-disclosure in personal relationships. *The Cambridge Handbook of Personal Relationships*, 409, 427.
- Harvey, J. H. ve Omarzu, J. (1997). Minding the close relationship. *Personality and Social Psychology Review*, 1(3), 224-240.
- Hunter, S. B., Barber, B. K., Olsen, J. A., McNeely, C. A. ve Bose, K. (2011). Adolescents' self-disclosure to parents across cultures: Who discloses and why. *Journal of Adolescent Research*, 26(4), 447-478.
- Jourard, S. M. (1958). A study of self-disclosure. *Scientific American*, 198(5), 77-86.
- Kağıtçıbaşı, Ç. ve Ataca, B. (2005). Value of children and family change: A three-decade portrait from Turkey. *Applied Psychology*, 54(3), 317-337.
- Kim, J. ve Dindia, K. (2011). Online self-disclosure: A review of research. KB Wright & LM Webb (Ed.) *Computer Mediated Communication in Personal Relationships içinde* (s. 156-180).
- Kuwabara, K. J. ve Pillemer, D. B. (2010). Memories of past episodes shape current intentions and decisions. *Memory*, 18(4), 365-374.
- Lefkowitz, E. S. (2005). "Things Have Gotten Better": Developmental Changes Among Emerging Adults After the Transition to University. *Journal of Adolescent Research*, 20(1), 40-63. <https://doi.org/10.1177/0743558404271236>
- Levine, L. ve Bluck, S. (2004). Painting with broad strokes: Happiness and the malleability of event memory. *Cogn Emot*, 18:559-574.
- Lindeman, M. I. H., Zengel, B. ve Skowronski J. J. (2017). An exploration of the relationship among valence, fading affect, rehearsal frequency, and memory vividness for past personal events. *Memory*, 25:724-735.
- Marshall, S. K., Tilton-Weaver, L. C. ve Bosdet, L. (2005). Information management: Considering adolescents' regulation of parental knowledge. *Journal of Adolescence*, 28(5), 633-647.
- Neisser, U. (1978). Memory: What are the important questions? M. M. Gruneberg, E E. Morris, & R. N. Sykes (Eds.) içinde, *Practical aspects of memory*. 3-24. San Diego, CA: Academic Press
- Neisser, U. (1988). Five kinds of self-knowledge. *Philosophical Psychology*, 1, 35-59.
- Nelson, K. (1993). The psychological and social origins of autobiographical memory. *Psychological Science*, 4(1), 7-14.
- Nelson, K. ve Fivush, R. (2020). The development of autobiographical memory, autobiographical narratives, and autobiographical consciousness. *Psychological reports*, 123(1), 71-96.
- Norell, J. E. (1984). Self-disclosure: Implications for the study of parent-adolescent interaction. *Journal of Youth and Adolescence*, 13, 163-177.
- Nowell, C., Pfeifer, J. H., Enticott, P., Silk, T. ve Vijayakumar, N. (2023). Value of Self-Disclosure to Parents and Peers During Adolescence. *Journal of Research on Adolescence*, 33(1), 289-301.

- Öksüz, E., Mersin, S. ve Türker, T. (2017). Kendini açma ölçeğinin üniversite öğrencilerinde Türkçe geçerlilik ve güvenilirlik çalışması. *Anadolu Psikiyatri Dergisi*, 18(6), 586.
- Öner, S. (2018). Neden Hatırlıyoruz? Neden Unutuyoruz? Otobiyografik Belleğe İşlevsel Bakış.,” Sami Gülgöz, Berivan Ece ve Sezin Öner (der.). *Hayatı hatırlamak; Otobiyografik belleğe bilimsel yaklaşımlar* içinde (ss.51-71). İstanbul: Koç Üniversitesi Yayınları.
- Pasupathi, M., Lucas, S. ve Coombs, A. (2002). Conversational functions of autobiographical remembering: Long-married couples talk about conflicts and pleasant topics. *Discourse Processes*, 34(2), 163-192
- Pillemer, D. (2003). Directive functions of autobiographical memory: The guiding power of the specific episode. *Memory*, 11(2), 193-202.
- Rasmussen, A. S. ve Habermas, T. (2011). Factor structure of overall autobiographical memory usage: The directive, self and social functions revisited. *Memory*, 19(6), 597-605.
- Robinson, J. A. (1986). Autobiographical memory: A historical prologue. *Autobiographical memory*, 325.
- Rubin, D. C. (2012). The basic systems model of autobiographical memory. *Understanding autobiographical memory: Theories and Approaches*, 11-32.
- Sakallı-Uğurlu, N. ve Türkoğlu, B. (2019). "Erkek" Olmak ya da Olmamak: Sosyal Psikolojik Açıdan Erkeklik Çalışmaları. *Türk Psikoloji Yazıları*, 22 (4). 10.31828/tpy1301996120190516m000014
- Scabini, E., Marta, E., ve Lanz, M. (2007). *The transition to adulthood and family relations: An intergenerational approach*. Psychology Press.
- Scharf, M., ve Goldner, L. (2018). “If you really love me, you will do/be...”: Parental psychological control and its implications for children's adjustment. *Developmental Review*, 49, 16-30.
- Smetana, J. G., Metzger, A., Gettman, D. C. ve Campione-Barr, N. (2006). Disclosure and secrecy in adolescent-parent relationships. *Child Development*, 77(1), 201-217.
- Soenens, B., Vansteenkiste, M., Luyckx, K. ve Goossens, L. (2006). Parenting and adolescent problem behavior: an integrated model with adolescent self-disclosure and perceived parental knowledge as intervening variables. *Developmental Psychology*, 42(2), 305.
- Son, D. ve Padilla-Walker, L. M. (2021). Whereabouts and secrets: A person-centered approach to emerging adults' routine and self-disclosure to parents. *Emerging Adulthood*, 9(2), 145-157
- Sümer, N., Gündoğdu Aktürk, E. ve Helvacı, E. (2010). Anne-baba tutum ve davranışlarının psikolojik etkileri: Türkiye’de yapılan çalışmalara toplu bakış. *Türk Psikoloji Yazıları*, 13(25), 42-59.
- Tabachnick, B. G., Fidell, L. S. ve Ullman, J. B. (2013). *Using multivariate statistics* (6), 497-516. Boston, MA: pearson
- Tanner, J. L. (2006). Recentring during emerging adulthood: A critical turning point in life span human development. In J. J. Arnett & J. L. Tanner (Eds.), *Emerging adults in America: Coming of age in the 21st century* (ss. 21–55). American Psychological Association. <https://doi.org/10.1037/11381-002>
- Tilton-Weaver, L., Kerr, M., Pakalniskeine, V., Tokic, A., Salihovic, S. ve Stattin, H. (2010). Open up or close down: How do parental reactions affect youth information management?. *Journal of Adolescence*, 33(2), 333-346.
- Tilton-Weaver, L. (2014). Adolescents' information management: Comparing ideas about why adolescents disclose to or keep secrets from their parents. *Journal of Youth and Adolescence*, 43, 803-813.
- Tilton-Weaver, L. C., Marshall, S. K. ve Darling, N. (2014). What's in a name? Distinguishing between routine disclosure and self-disclosure. *Journal of Research on Adolescence*, 24(4), 551-563.
- Valkenburg, P. M. ve Peter, J. (2009). Social consequences of the Internet for adolescents: A decade of research. *Current Directions in Psychological Science*, 18(1), 1-5.
- Valkenburg, P. M., Sumter, S. R. ve Peter, J. (2011). Gender differences in online and offline self-disclosure in pre-adolescence and adolescence. *British Journal of Developmental Psychology*, 29(2), 253-269.
- Vieno, A., Nation, M., Pastore, M. ve Santinello, M. (2009). Parenting and antisocial behavior: A model of the relationship between adolescent self-disclosure, parental closeness, parental control, and adolescent antisocial behavior. *Developmental Psychology*, 45(6), 1509-1519. <https://doi.org/10.1037/a0016929>

-
- Wheless, L. R. ve Grotz, J. (1976). Conceptualization and measurement of reported self-disclosure. *Human Communication Research*, 2(4), 338-346. <https://doi.org/10.1111/j.1468-2958.1976.tb00494.x>
- Williams, H. L., Conway, M. A. ve Cohen, G. (2008). Autobiographical memory. *Memory in the real world*, 3, 21-90.
- Wilson, A. ve Ross, M. (2003). The identity function of autobiographical memory: Time is on our side. *Memory*, 11(2), 137-149.

***ANOMİE* AS POLITICS: A COMPARISON BETWEEN DURKHEIM AND RANCIÈRE**

Aykut Örküp
aykutorkup@gmail.com
ORCID: 0000-0001-6419-0497

ABSTRACT: This paper aims at comparing Emile Durkheim's concept of *anomie* with Jacques Rancière's understanding of politics. Durkheim takes *anomie* as an exceptional and pathological case, which disrupts the healthy, functioning society. Rancière makes a distinction between politics and *police*, the latter of which he argues is the conventional understanding of politics since the antiquity. This paper will firstly introduce the concept of *anomie* and Rancière's understanding of politics. In this way, it will be presented that Durkheim's functionalist and organistic approach to society corresponds to the *police* order in terms of Rancière's understanding and the concept of *anomie* corresponds to Rancière's understanding of politics.

Keywords: Emile Durkheim, Jacques Rancière, *anomie*, *police*, politics

SİYASET OLARAK *ANOMİ*: DURKHEIM VE RANCIÈRE ARASINDA BİR KARŞILAŞTIRMA

ÖZ: Bu makale Emile Durkheim'in anomi kavramı ile Jacques Rancière'in siyaset anlayıőını karŐılaőtırmayı amaçlamaktadır. Durkheim anomiyi, sağlıklı iŐleyen toplumu bozan istisnai ve patolojik bir durum olarak ele alır. Rancière ise siyaset ve polis arasında bir ayırım yapar ve ikincisinin antik çağlardan bu yana geleneksel siyaset anlayıőı olduğunu savunur. Bu makale öncelikle anomi kavramını ve Rancière'in siyaset anlayıőını tanıtacaktır. Böylelikle Durkheim'in işlevselci ve organistik toplum yaklaşımının Rancière'in anlayıőı açısından polis düzenine, anomi kavramının da Rancière'in siyaset anlayıőına karşılık geldiği ortaya konulacaktır.

Anahtar Kelimeler: Emile Durkheim, Jacques Rancière, *anomi*, *polis*, siyaset

1. INTRODUCTION

The dichotomy between the social order and disorder have been a crucial issue both in politics and sociology. Emile Durkheim's concept of *anomie* and Jacques Rancière's distinction between police and politics could be useful for analyzing this issue. Durkheim, a pioneering French sociologist and one of the founders of sociology as an academic discipline, is known for his functionalist approach that views society as an organism composing of parts that have crucial roles for the whole. In connection with that approach, he introduces the concept of *anomie*, which refers "to the decline that takes place in the regulatory functions of society and social institutions during industrial development when the capacity of society to set the necessary level of social restraint begins to weaken" (Morrison, 2006: 224). In this sense, *anomie* corresponds to a pathological state of deregulation and normlessness that disrupts the harmonious functioning of society.

On the other hand, Rancière brings a major criticism to traditional political thought through his redefinition of politics itself. His distinction between police and politics is central to this criticism. In this sense, police represents the hierarchical structuring of society that attributes roles to the parts of society and therefore maintains the order while politics represents the disruptive force that challenges and creates a rupture within the order represented by the police.

This paper aims to compare the distinctions made by the two thinkers: Durkheim's distinction between the normal and the pathological state called *anomie* and Rancière's distinction between the police, and politics which represents the rare ruptures in the former. Through this comparison, the paper aims to present that Durkheim's functionalist and organistic approach to society corresponds to the police in terms of Rancière's understanding and the concept of *anomie* corresponds to Rancière's understanding of politics.

To start, Emile Durkheim argues that conflict "can only arise in rare and pathological cases, which cannot persist without being dangerous" (Durkheim, 2002: 36). Although this is a remark regarding the cases in which custom does not comply with law, which embodies social solidarity, it would not be far from truth to suggest that this remark might be generalized in the sense that conflict is a rare and pathological event for Durkheim due to his functionalist approach. Whitney Pope gives a definition of functionalist as follows:

...one who (1) views society as a whole composed of interrelated parts (i.e., as a system), (2) assumes a tendency toward system equilibrium, (3) considers how society or the social order is possible and, hence, (4) views structures in terms of their contributions to the perpetuation or evolutionary development of society, and (5) sees pervasive commonalities or consensus as the ultimate basis of social order (Pope, 1975: 361).

In connection with this definition, "Functionalism is the sociological perspective that analyses how social institutions contribute to the working of society as a whole" (Easthope, 2017: 58). Likewise, functionalism is a "theory based on the premise that all aspects of a society – institutions, roles, norms, etc – serve a purpose and that all are indispensable for the long-term survival of the society" (Britannica, 2024). This functionalist approach, of course, closely related with an organistic one.

In this regard, a vision of society which is a whole composed of interrelated parts and which tends towards equilibrium requires to consider possible deviations as rare and pathological events, as *anomies*. While equilibrium indicates a healthy condition, *anomie* points out to a pathological condition. Durkheim defines the state of *anomie* with reference to deregulation: "if the division of labour does not produce solidarity, it is because the relationships between the organs are not regulated; they are in a state of *anomie*" (Durkheim, 2002: 56). In addition to taking *anomie* as a state that exists in terms of the division of labor, Durkheim employs it while discussing suicide. For example, he states that "Every disturbance of equilibrium, even though it may involve greater comfort and a raising of the general pace of life, provides an impulse to voluntary death" (Durkheim, 2002: 109). He, further, associates this 'social fact' to the egoism of the individual, which in a time of deregulation, an *anomie*, leads to that "One no longer knows what is fair, what are legitimate claims and hopes, and which are excessive" (Durkheim, 2002: 110).

Furthermore, Durkheim makes a distinction between the normal and the pathological, which is an analogy derived from medicine: "The sociologist studying society, he proposes, in roughly the same

manner as a physician examining the human body, can discriminate between health and sickness, between the ‘normal’ and the ‘pathological’” (Royce, 2015: 67) According to Royce, Durkheim suggests two criteria in order to depict the normal: the generality criterion and the consistency criterion. Generality criterion means that “a social fact is normal ... if it is found in all or most societies of a similar type...”, while consistency criterion indicates that “a social fact is normal ... only if it accords with the immanent logic of society, with its essential ‘conditions of existence’” (Royce, 2015: 67).

However, it should be noted that what will be discussed in this paper is not *anomie*, or conflict per se but the pathological and rare characteristics which are assigned to them by Durkheim. It is quite clear that Durkheim’s main concern underlying his specification of *anomies* and pathological cases which occur rarely is his emphasis on solidarity and equilibrium. Taking *anomie* in the case of division of labor into consideration, he argues that the societies which employ too many civil servants, officers or soldiers prove to be the examples of a pathological case. In other words, these cases become evident in the case of deregulation, normlessness. The idea underlying this, on the other hand, is that the rules regulating a society or the rules regarding a social fact function in a proper way to maintain that society or social fact. In the event of an *anomie*, either these rules disappear or they begin not to apply in the given case. However, it should be noted that in addition to the fact that to define a case pathological or an *anomie* is to marginalize it, to specify the normal and to distinguish it from the pathological is an ordering, a classification which, as will be argued in this paper, implies a general ordering and classification with regard to society.

The problem of *anomie* as a pathological and rare case will be examined with reference to Jacques Rancière’s understanding of politics and political. His distinction between *police* and politics proves to be significant here. To start with,

Politics exists because those who have no right to be counted as speaking beings make themselves of some account, setting up a community by the fact of placing in common a wrong that is nothing more than this very confrontation, the contradiction of two worlds in a single world: the world where they are and the world where they are not, the world where there is something "between" them and those who do not acknowledge them as speaking beings who count and the world where there is nothing (Rancière, 1998, 27).

Rancière, in this sense, makes a distinction between two modes of being-together. The first one specifies the parts of the society based on whether they have the capacity of speech or mere voice and through this specification assigns their roles and positions within the society. In this way, every part of the society gets his due depending on their position. On the other hand, the second mode disrupts this order depending on the equality of anyone to anyone. “Politics is generally seen as the set of procedures whereby the aggregation and consent of collectivities is achieved, the organization of powers, the distribution of places and roles, and the systems for legitimizing this distribution” (Rancière, 1998: 28). Rancière calls this traditional understanding of politics the *police*. Politics, on the other hand, is reserved for “whatever breaks with the tangible configuration whereby parties and parts or lack of them are defined by a presupposition that, by definition, has no place in that configuration- that of the part of those who have no part” (Rancière, 1998: 28).

In other words, Rancière renames the traditional sense of politics which, equates it with the totality of procedures that unifies collectivities by producing consent, that organizes powers within the society, that assigns positions and roles and that legitimizes these procedures, as the police. The police, in this regard, implies a hierarchy in the society, which is based on the idea that people have different capacities, thus, the police assigns different positions and roles to the people depending on their capacities, which are specified by the police order itself. The hierarchical society of the police order is a united whole which is composed of counted and determined parts and which excludes the existence of the parts that have no part. However, Rancière suggests that the counting of parts is a disputable operation, it is always possible that a disagreement regarding the counting of the parts emerges. According to Rancière, this is what constitutes the essence of politics and what is excluded in the police order. The hierarchical order of the police represents inequality while politics opposes and disrupts this hierarchy through the presupposition of equality.

In the light of these, this paper will examine Durkheim’s concept of *anomie*, which as will be argued is a central theme for Durkheim’s functionalist approach on the basis of the distinction between *police* and

politics provided by Rancière. The centrality of *anomie* comes not from the cases to which it is applied but from the fact that Durkheim's consideration of *anomie* as a pathological and rare event. Apart from the fact that specifying anomic states or making a distinction between normal and pathological cases is in itself an ordering, a classification which leads to "...the set of procedures whereby the aggregation and consent of collectivities is achieved, the organization of powers, the distribution of places and roles, and the systems for legitimizing this distribution" (Rancière, 1998: 28); it also has a central importance since it implies an organistic and functionalist view of society. In this respect, Durkheim has to consider *anomie* as pathological and rare. According to Durkheim, "...society is analogous to an organism in that it is a 'living' entity, composed of mutually interacting and interdependent parts, and regulated by internal processes of equilibrium and development" (Hawkins, 1980: 32). Therefore, regulation between interdependent parts requires certain rules and regulation by rules is the normal operation of society. However, *anomie*'s being a normal and common case would mean that society is neither organistic nor functionalist. Hence, *anomie* points out to a pathological and rare event for Durkheim.

On the other hand, an organistic and functionalist approach of society amounts to the configuration of society on the basis of the parts that are counted and have specific functions. Just as *anomie* is marginalized, disagreement, which lies at the bottom of politics according to Rancière, is marginalized as a rare and pathological event, whereas the normal, the healthy is designated as equilibrium, as consensus. Therefore, an organistic society is a *police* order. Rancière, with reference to sociology, states that "It wanted to reconstitute the social fabric such that individuals and groups at a given place would have the ethos, the ways of feeling and thinking, which corresponded at once to their place and to a collective harmony" (Rancière, 2006: 7). This paper will argue that at least Durkheim's sociology aims at the reconstitution of this social fabric.

In short, Durkheim's distinction between the normal and the pathological and his consideration of the *anomie* as a pathological case are problematic since the same distinction corresponds to the police that determines and counts the parts of the society. In this sense, Durkheim's distinction underlies the classification and organization of the society, which in turn, proves to be the normalization of *police* order. Firstly, the problem with this distinction is that on what grounds the normal can be distinguished from the pathological and who makes this distinction. And secondly, the *police* order, which assigns the people their proper capacities and positions is an obstacle before democracy and politics.

In this sense, the central argument of the paper is that Durkheim's functionalist view of society corresponds to Rancière's concept of police order that establishes and sustains social hierarchy while attributing specific roles to the parts of the society. In contrast, Durkheim's concept of *anomie*, which is a pathological state of normlessness and deregulation, corresponds to Rancière's concept of politics, which is the disruptive force challenging and creating a rupture in the police order. In this way, the paper argues that the conceptualization of *anomie* as a marginal and pathological event reflects the suppression of dissent in the police order. This, in turn, poses questions about who makes the distinction between the normal and the pathological, and how this distinction is utilized to sustain the status quo and hinder democratic politics in the name of the social order. This investigation, in turn, provides an interdisciplinary approach by connecting sociology and political philosophy, and fills a gap in the literature by emphasizing a connection between Durkheim's concept of *anomie* and Rancière's concept of politics.

2. ANOMIE AS A PATHOLOGICAL AND EXCEPTIONAL CASE IN DURKHEIM

2.1. The Etymology of *Anomie*

To start with the definition of the *anomie*, it might be said that there are two interpretations regarding the translation of the French word *anomie*. One considers *anomie* as normlessness: "most English translations render 'anomie' as a state of 'normlessness,' 'deregulation' or 'normative confusion'..." (Meštrović and Brown, 1985: 81).

However, Meštrović and Brown argue Durkheim only uses the French word "dérèglement" as the synonym of *anomie* and that normlessness or deregulation is a poor translation. The word they propose as the correct translation is *derangement*, which "implies a condition of madness or something akin to sin" (Meštrović and Brown, 1985: 81). They further trace the etymological roots of the word *anomie* both in theology and ancient Greek. In terms of theology, *anomie* refers to sin but not in the sense of violation of

divine law or norms, “[r]ather, "anomia" includes within its definition thoughts, attitudes, and omissions - voluntary *or* involuntary - which focus on defilement, moral pollution, and the profaning of the sacred, in short, on variations of sacrilege” (Meštrović and Brown, 1985: 82).

On the other hand, the English translation of the ancient Greek word “a-nomos” is lawless, however, Meštrović and Brown argue that the definition of law for the ancient Greek was different today’s definition: “*Nomos* was derived from *Moir*a, meaning destiny, fate, and ‘that which is right’” (Meštrović and Brown, 1985: 83) and they refer to Cornford, who states that “The notion of ‘dispensation’ links together *Moir*a and *Nomos*.” (Cornford, 1957: 29, as cited in Meštrović and Brown, 1985: 83), and to Louis Gernet, who claims that “*nomos* is imperative rule derived from a collectivity that represents [etymologically] the principle of distribution” (Gernet, 1981:329, as cited in Meštrović and Brown, 1985: 83) for the Greeks.

Furthermore, Meštrović and Brown claim that Durkheim uses the French words “*règle*” and “*dérèglement*” when discussing *anomie*. At this point, they refer to the French dictionary *Littré* in which it is stated that “*Dérèglement*, *dérangement* are words expressing two nuances of moral disorder: What is *dérangé* is disarranged [hors de son rang] or is without place. What is *dérégulé* is out of rule [hors de la règle]” (Meštrović and Brown, 1985: 84). Although the etymological discussion on *anomie*, *Dérèglement* and *dérangement* might be prolonged, it is beyond the limits of this paper. Therefore, it should be enough to note that both of the interpretations of *anomie* will be taken into consideration in this paper.

2.2. The Concept of Anomie

When it comes to the concept of *anomie* in Durkheim, he refers to *anomie* firstly with regard to division of labor. He first distinguishes two kinds of solidarity, which are mechanical solidarity and organic solidarity. The fundamental characteristics of these two different kinds of solidarity is that in the mechanical solidarity, the individual is linked to society directly without any mediation while in the organic solidarity, the individual’s dependence on the society comes from the fact that she is also a part of society who depends on the other parts that forms society. In addition, in the former type of solidarity, society is composed of sentiments and beliefs which are organized in a totality and are common to all members, while in the second type of solidarity society denotes specialized, distinct functions that are related through definite relationships (Durkheim, 2002: 47).

Durkheim associates organic solidarity with the division of labor, or rather he argues division of labor produces organic solidarity. The effects of these kinds of solidarity on the individual, of course, are different. Mechanical solidarity indicates the likeness of the individuals while organic solidarity require that the individuals are different. In this sense, organic solidarity “is possible only to the extent that the individual personality is absorbed into the collective personality; the second [organic] is possible only if each has its own sphere of action, and therefore a personality” (Durkheim, 2002: 48). Furthermore, according to Durkheim, “one the one hand, the more labour is divided up, the greater the dependence on society, and, on the other hand, the more specialized the activity of each individual, the more personal it is” (Durkheim, 2002: 48). Therefore, “Each organ, in fact, has its special characteristics, its autonomy, and yet, the greater the unity of the organism, the more marked is the individuation of its parts” (Durkheim, 2002: 48). In this regard, as the specialization of each individual increases, their dependence on each other for the functions they have not specialize at also increases, thus society comprising of these individuals becomes more united and organized, according to Durkheim.

Durkheim mentions *anomie* at the end of the “Division of Labour”: “if the division of labour does not produce solidarity, it is because the relationships between organs are not regulated; they are in a state of *anomie*” (Durkheim, 2002: 56). In this sense, according to Durkheim the division of labor normally engenders solidarity and the state of *anomie* is an exceptional, even a pathological state. This can be seen in the beginning of the section on “The Abnormal Forms”:

Until now, we have studied the division of labour only as a normal phenomenon. But, like all social facts, and, more generally, like all biological facts, it manifests pathological forms which need to be analysed. Normally, the division of labour produces social solidarity, but it can happen to produce totally different or even opposite results (Durkheim, 2002: 55).

Therefore, it would make sense to suggest that, according to Durkheim, “‘a body of rules’ will normally come to regularize the relations of divided functions and that the absence of these rules creates a

lack of harmony of such function” (Marks, 1974: 330). The absence of these rules, on the other hand, is a pathological case which undermines the healthiness of the society provided by division of labor. He assumes the regulation of the divided parts of the society which function in line with the whole of society as the normal order of things while *anomie* which disrupts this normal order of things emerges as a pathological and exceptional case. Again, on the exceptionality of *anomie*, Durkheim states that:

the division of labour does not produce these consequences through some imperative of its own nature, but only in exceptional and abnormal circumstances. For it to be able to develop without having so disastrous an influence on the human consciousness, there is no need to mitigate it by means of its opposite. It is necessary and sufficient for it to be itself, for nothing to come from outside to deform its nature (Durkheim, 1984: 307).

The exceptionality of *anomie* in terms of division of labor implies that society is in an inclination towards equilibrium. When the mechanism of division of labor is left alone to its operation it will reach to an equilibrium point, therefore, *anomie* is not engendered by the division of labor, it is rather a pathological case, which is “an absence of recognized and positively accepted norms to regulate action” (Thompson, 2003: 61).

Durkheim refers to *anomie* in *Suicide* as well. In “Anomic Suicide”, he argues that people’s passions are unlimited: “the more one has, the more one wants, since satisfactions received only stimulate instead of filling needs” (Durkheim, 2005: 209). Thus, according to Durkheim, passions must be limited by something external to the individual since the individual is not capable of limiting her passions on her own. This external limiting force is society, which is provided by morality:

As a matter of fact, at every moment of history there is a dim perception, in the moral consciousness of societies, of the respective value of different social services, the relative reward due to each, and the consequent degree of comfort appropriate on the average to workers in each occupation. The different functions are graded in public opinion and a certain coefficient of well-being assigned to each, according to its place in the hierarchy (Durkheim, 2005: 210).

Morality and society seem to be crucially connected in Durkheim’s thought since Orru argues that Durkheim’s concept of *anomie* is related to his moral philosophy, according to which “society is the source of morality, and that the individual has no choice but to obey the rules of conduct preestablished by society” (Orru, 1987: 106). Therefore, society as the source of morality has a limiting influence over individuals. However, in the time of crises, or, transitions, which might be beneficial as well, society cannot exercise this limiting influence. Therefore, it becomes so that “The limits are unknown between the possible and the impossible, what is just and what is unjust, legitimate claims and hopes and those which are immoderate” (Durkheim, 2005: 213). In that case, “*anomie* becomes any form of deregulation or lack of cohesion from which society may suffer” (Orru, 1987: 107). Later, Durkheim asserts that the state of *anomie* occurs only intermittently and during acute crises, with the exception that in economy, *anomie* is chronic state. In this sense, it might be argued that for Durkheim *anomie* is a pathological, rare and exceptional case unless the aspect of social life in question is economy.

In the light of these, whether the first translation or the second translation of the word *anomie* is taken into consideration, Durkheim’s concept of *anomie* refers to a pathological and exceptional case. The underlying idea behind *anomie*’s position in Durkheim’s thought is his functionalist and organicist approach, which takes society as an organism composing of interrelated organs that carry out specific functions for the working of the society as a whole.

3. JACQUES RANCIÈRE'S DISTINCTION BETWEEN POLICE AND POLITICS

3.1. The Police

To start with, Rancière introduces a radical understanding of politics. He argues that what has been named as politics since the ancient times is “the set of procedures whereby the aggregation and consent of collectivities is achieved, the organization of powers, the distribution of places and roles, and the systems for legitimizing this distribution” (Rancière, 1998: 28). He proposes to name this system of distribution and legitimization as the *police*. In this regard, *police* organizes the distribution of roles and places, determines which role and place is suited to whom and assigns these roles and place on the one hand, and on the other it legitimizes this distribution through ensuring consent.

The police is thus first an order of bodies that defines the allocation of ways of doing, ways of being, and ways of saying, and sees that those bodies are assigned by name to a particular place and task; it is an order of the visible and the sayable that sees that a particular activity is visible and another is not, that this speech is understood as discourse and another as noise (Rancière, 1998: 29).

The *police* firstly aims at the “partitioning the sensible”, which is “a general law that defines the forms of part-taking by first defining the modes of perception in which they are inscribed” (Rancière, 2001: 9). Rancière refers to the double sense of the word partition which indicates separation and exclusion on the one hand, and on the other, allowing participation. In this regard, “partitioning the sensible” points out to that in order to separate and exclude what is in the sensible, one must first define what is sensible. In defining the sensible, the *police* also defines what parts are included in the sensible and concludes that there are no parts except the existing parts, there are no parts beyond the sensible. “From Athens in the fifth century B.C. up until our own governments, the party of the rich has only ever said one thing, which is most precisely the negation of politics: there is no part of those who have no part” (Rancière, 1998: 14).

3.2. Politics

Politics, on the other hand, is something whose essence “is to disturb this arrangement by supplementing it with a part of the no-part identified with the community as a whole” (Rancière, 2001: 10). It is reserved for “whatever breaks with the tangible configuration whereby parties and parts or lack of them are defined by a presupposition that, by definition, has no place in that configuration- that of the part of those who have no part” (Rancière, 1998: 29). Therefore, politics points out to the existence of a part that has no part in the *police* order and brings forth this part. In this sense, politics and *police* are antagonistic to each other. The latter indicates consensus while the former brings dissensus in play: “The essence of politics is the manifestation of dissensus, as the presence of two worlds in one.” (Rancière, 2001: 10). At this point, Rancière gives the example of demonstration. According to him, the primary duty of the *police*, which, at this point, he uses in the conventional meaning as the law enforcement officer, is to break up the demonstration, rather than investigating or arresting the demonstrators, therefore its duty is to indicate that there is nothing to see, to hear or to say in the place where demonstration is occurring: “Move along! There is nothing to see here!”, hence the partitioning the sensible. The *police* presents us with the presence of one world in which we should move along since there is nothing to see there. The assertion of this world excludes the possibility that another world exists, in which there is something to see for us. Politics, at this point, which takes the form of a demonstration which the *police* tries to break up presents this other world, an alternative to the *police* order's world. More, politics presents two worlds existing in one world. Therefore, politics disrupts the partition of the sensible by the *police* order by supplementing the sensible with a part that has no part within the sensible, thus with a part that does not exist according to the partition of the sensible by the *police*. However, with this disruption of the *police* order, the sensible is transformed:

political activity is always a mode of expression that undoes the perceptible divisions of the police order by implementing a basically heterogenous assumption, that of a part of those who have no part, an assumption that, at the end of the day, itself demonstrates the sheer contingency of the order, the equality of any speaking being with any other speaking being (Rancière, 1998: 30).

Rancière refers to Aristotle's distinction between speech and voice on which he bases the political character of human, the political animal with regard to the distinction between *police* and politics. Aristotle, basically, asserts that voice is a capacity shared by all animals and used to express pleasure and pain. Speech, on the other hand, is a capacity specific to humans and used to express useful and harmful as well as just and unjust. This specific capacity of humans indicates their ability to perceive and make distinctions among useful and harmful, good and evil, just and unjust.

Although this distinction between speech and voice is given as a distinction on which politics is based, a distinction between humans who have voice and therefore who can only express pleasure and pain and humans who have speech who can also express what is just and unjust, this distinction is actually "one of the stakes of the very dispute that institutes politics" (Rancière, 1998: 22). The tale of plebs, who retreat to Aventine Hill, given by Rancière, is a significant example. Rancière, at this point, refers to the first secession of the plebs in 494 BCE, during which the plebs in the Roman Republic threatened to secede from Rome by retreating to Aventine Hill and demanded that the patricians met their economic, political, and social demands. (Perry, 2011: 75-76) According to Pierre-Simon Ballanche whom Rancière refers, this retreat is not a simple revolt of poverty and anger, rather it is disagreement on speech. The patricians consider the plebs as beings who have no capacity to speak, consequently there cannot be any stage on which the patricians and plebs come together and exchange words. On the other hand, the plebs retreat to the Aventine Hill, and they establish another order while presenting themselves as humans who have a capacity to speak. In this regard, their revolt is something other than a conflict regarding the interests of parties, it is, on the contrary, a conflict regarding the existence of parties, regarding the speech itself, a conflict which constitutes politics. (Rancière, 1995: 82).

Politics exists because those who have no right to be counted as speaking beings make themselves of some account, setting up a community by the fact of placing in common a wrong that is nothing more than this very confrontation, the contradiction of two worlds in a single world: the world where they are and the world where they are not, the world where there is something "between" them and those who do not acknowledge them as speaking beings who count and the world where there is nothing (Rancière, 1995: 27).

In this sense, the *police* implies a hierarchy in the society, which is based on the idea that people have different capacities, thus, the *police* assigns different positions and roles to the people depending on their capacities, which are specified by the *police* order itself. It should also be noted that Rancière repeatedly invokes the phrase 'police order' to refer to *any* hierarchical social order - the orders in which we all circulate, each and every day...to designate parliamentary legislation, executive orders, judicial decisions, and the vast array of economic arrangements" (Chambers, 2010: 61).

The hierarchical society of the *police* order is a united whole which is composed of counted and determined parts and which excludes the existence of the parts that have no part. Therefore, "Rancière's use of the term keeps alive the idea of the police as involving a social ordering that is enforced not merely by military- style intervention – armed men in uniforms – but more significantly by the idea of a proper social order" (May, 2008: 42). However, Rancière suggests that the counting of parts is a disputable operation and the idea of a proper social order can be disputed. It is always possible that a disagreement regarding the counting of the parts emerges. According to Rancière, this is what constitutes the essence of politics and what is excluded in the *police* order. The hierarchical order of the *police* represents inequality while politics opposes and disrupts this hierarchy through the presupposition of equality.

According to Rancière, equality is central to politics however, it is not a given to be actualized by politics or a goal, it is only a presupposition, a starting point that makes politics possible. Considering the plebs on the Aventine Hill, their retreat is not political because it actualizes equality or because their goal is equality. It is the other way around: Their retreat, their establishing another order is the presupposition of their equality to patricians. Their starting point is equality. The fact that they present themselves as equal collides two worlds, one in which they are not equal to patricians and one in which they are and politics occurs in this way. In addition, equality requires subjects and subjectification, which is "the production

through a series of actions of a body and a capacity for enunciation not previously identifiable within a given field of experience, whose identification is thus part of the reconfiguration of the field of experience” (Rancière, 1995: 35). Going back to the plebs on the Aventine Hill, they were not recognized as parts of the society, they were parts that have no part within the given *police* order. Their retreat to the hill, however, led to their emergence as identifiable part of the society, an emergence which occurred through presupposition of equality. In this regard, subjectification does not push subjects that do not exist into a given society, it transforms the way in which these subjects are defined in the *police* order. Once they were only subjects who fed the society through their work and who did not have any capacity to speak, their political action of creating another order in which they presented themselves as equals caused a rupture in the *police* order and they were acknowledged as equals.

In this way, disruption of the inegalitarian, hierarchical order of the *police* through the presupposition of equality reveals the contingency of the *police*. What lies at the basis of the *police* is the assumption that people have different capacities, therefore they are not equal. The *police*'s main function is to assign people their proper positions and places in line with their capacities on the basis of this assumption of inequality as well as to legitimize this assumption, to present it as a natural, normal order of things. The rupture and disruption in the *police* order through the presupposition of equality, which is the politics itself, discloses that this hierarchical order is not the natural and normal order of things at all. Politics displays the equality of anyone to anyone.

4. ANOMIE AND THE POLICE ORDER

Before the examination of *anomie* with regard to the *police* order, it was stated that in this paper both of the interpretations of the word *anomie* would be taken into consideration in this paper. Therefore, to start with the first meaning, “normlessness”, “deregulation”, “normative confusion”, it is quite clear that the absence of *anomie* represents a hierarchical order of *police*. In the absence of *anomie*, we are face to face with a society regulated in line with the established norms without any confusion. This, on the other hand, points out to a society in which everything is in its place.

The hierarchical order of *police* can be found in this interpretation of *anomie* in two ways. Firstly, norms inform the individuals as parts of the society about their proper places, positions and behaviors according to these places and positions, and regulate their conducts again in compliance with these. This function of norms and regulation is in line with Rancière's concept of the *police* which aims at the partitioning the sensible. Secondly, the existence of norms and regulation implies the presence of a hierarchy in the sense that there must be a mechanism that establishes norms and regulates the individuals' conducts in line with these norms. This mechanism seems in Durkheim's thinking to be society and morality. Although this mechanism is society, it nonetheless assigns people to their proper places and roles through establishing norms and ensuring regulation. This effect of society and morality might be interpreted as the “partitioning the sensible” function of *police* as well in the sense that society and morality, again, assign each part of the society to its proper place. Therefore, it is safe to suggest that Durkheim implies this partition when stating that “The different functions are graded in public opinion and a certain coefficient of well-being assigned to each, according to its place in the hierarchy” (Durkheim, 2005: 210).

The roots of the word “*anomie*” in Ancient Greek refer to the same hierarchical order as well, in the sense that the word “*nomos*” from which the word “*anomos*” is derived represents fate, destiny and “which is right”. The meaning of this word suggests that the fate of the individual is right, therefore the idea behind the word is that, again, everything and everyone should be in its proper position and place. Moreover, this also helps to the legitimization of the hierarchic order or *police*. It should be recalled at this point that Rancière defines *police* “as the set of procedures whereby the aggregation and consent of collectivities is achieved, the organization of powers, the distribution of places and roles, and the systems for legitimizing this distribution” (Rancière, 1998: 28). In addition to this, according to Cornford and Gernet to whom Mestrovic and Brown refer, the idea of distribution is inherent to the Ancient Greek word “*nomos*”. Lastly, with regard to the second meaning, or, interpretation of the word “*anomie*” it should be recalled that the mentioned authors who trace the word “*anomie*”'s etymological roots argue that Durkheim uses the French words “*réglé*” and “*dérèglement*” while discussing *anomie*. The meanings of these words which they provide by referring to a French dictionary, again, point out to the hierarchical order of *police*: “*Dérèglement, dérangement* are words expressing two nuances of moral disorder: What is *dérangé* is

disarranged [hors de son rang] or is without place. What is *dérégulé* is out of rule [hors de la règle].” (Meštrović and Brown, 1985: 84). Both being without place or disarranged and being out of rule indicates that the normal order of things requires that everything is in its place in an arranged way and is regulated by rules.

Leaving aside the discussions on the meaning of *anomie*, the essential point is that Durkheim considers *anomie* as an exceptional, rare, and even, pathological case. The idea behind this consideration is Durkheim’s functionalist and organistic approach to society. Whitney Pope defines a functionalist

...as one who (1) views society as a whole composed of interrelated parts (i.e., as a system), (2) assumes a tendency toward system equilibrium, (3) considers how society or the social order is possible and, hence, (4) views structures in terms of their contributions to the perpetuation or evolutionary development of society, and (5) sees pervasive commonalities or consensus as the ultimate basis of social order (Pope, 1975: 361).

Durkheim’s views on the division of labor indicates that he consider “society as a whole composed of interrelated parts.” The division of labor results in the individual’s dependence on society since as her specialty on her function increases she becomes more dependent on others for the functions she is not specialized on. This dependence, in turn, increases the unity in society. The fact that in the normal order of things, this unity and solidarity within the society comes about as a normal result of the division of labor suggests that Durkheim “assumes a tendency toward system equilibrium.” Moreover, this functionalism is closely related to organicism. While touching upon the principles underlying Durkheim’s perspective M. J. Hawkins argues that “Of these principles, the most crucial is the notion that society is analogous to an organism in that it is a “‘living’ entity, composed of mutually interacting and interdependent parts, and regulated by internal processes of equilibrium and development” (Hawkins, 1980: 32). The functionalist and organicist approach of Durkheim gives a conception of society in which each of the interrelated and interdependent parts is placed in its proper position in order to function just as an organ within the human body functions properly. This functioning goes on interrupted unless an anomical event, which is pathological and harms the healthy, functioning condition of the society, emerges.

Taking these into consideration, the paper argues that Durkheim’s concept of *anomie* corresponds to Rancière’s understanding of politics. Whether we take the first interpretation, or translation, of the word “*anomie*”, which is “normlessness”, “deregulation” or “normative confusion”, or the second one, which is “derangement”, *anomie* denotes a rupture, a disruption in the normal order of things. On the other hand, as the words “norms”, “regulation” suggest a hierarchy, a determination of the proper places and roles, this normal order of things corresponds to the *police* order.

In this sense, Durkheim’s conception of society as functionalist and organic is a society of the hierarchically organized *police* order, in which each interrelated and interdependent part of the society is assigned to its proper place and position. The fact that he denotes this society as the normal and refers to *anomie* as an exceptional, pathological case is the legitimation of this *police* order. Durkheim has to take *anomie* as a pathological and exceptional case since his conception of society is based on the assumption that people have different capacities and therefore have different functions in the society, which comprises of interrelated and interdependent individuals. Society, in this sense, denotes the normal order of things in which, as long as the individuals remain in their proper places and positions, continues to function properly. In other words, society is a healthy, well-functioning organism. *Anomie*, in turn, disrupts this proper functioning whether it refers to an *anomie* in the division of labor, which might emerge as the fact that too many individuals are employed in a particular occupation, or to anomic suicide, which emerges as the result of a deranged state in society. Referring to the medical analogy, *anomie* is the disease which harms the healthy body. In this regard, to acknowledge *anomie* as a normal case means the destruction of the basic assumption underlying the functionalist and organistic conception of society since *anomie* reveals the contingency of this assumption and therefore, corresponds to Rancière’s understanding of politics.

CONCLUSION

This paper argues that Emile Durkheim’s concept of *anomie* corresponds to Jacques Rancière’s understanding of politics and Durkheim’s conception of organistic and functionalist society corresponds to

Rancière's concept of *police*. In order to do that, the paper firstly presents Durkheim's concept of *anomie* as a pathological and exceptional case and Rancière's distinction between *police* and politics. Then, the paper analyzes the concept of *anomie* with regard to the distinction between *police* and politics.

A thorough analysis of both distinctions, the paper indicates Durkheim's considers society an organism composing of functional parts that are assigned to specific positions and that provide the healthy functioning of society. This view, on the other hand, reflects Rancière's concept of police order that determines the parts of society as well as assigning the appropriate roles and positions to each part. In connection with this, Durkheim views *anomie* as a rare and pathological state that emerges when deregulation occurs in the well-functioning society, which culminates in the disruption of the social order. This deregulation and eventual disruption, in turn, destabilizes the social order and reveals the contingency that lies under the hierarchical order of society. For Rancière, however, by challenging the police order, the disruption in question becomes the politics itself since for him, politics occurs when those who have no part assert their equality by rejecting the hierarchical order and the roles assigned to them by the that order.

In this regard, the paper shows that *anomie* in Durkheim and politics in Rancière are rare and disruptive events. Yet, while Durkheim considers *anomie* as a pathological case that needs to be resolved, Rancière considers politics as a celebratory and necessary occurrence for equality and democracy.

Analyzing Durkheim's concept of *anomie* through the lens of politics in Rancière reveals the limitations of functionalist approach of Durkheim. Pathologizing and marginalizing *anomie* can be interpreted as pathologization and marginalization of dissent as well. In addition, a pathological understanding of *anomie* and dissent legitimizes and reinforces the social order, or the police in Rancière's terms. It also brings about crucial questions about who makes the distinction between the normal and the pathological, and how this distinction is utilized to sustain the status quo and hinder democratic politics in the name of the social order. Moreover, while a pathological understanding of *anomie* may be useful in understanding and maintaining social order, it may also lead to the repression of dissent and political agency.

While the paper provides a unique and novel approach to Durkheim's concept of *anomie* by utilizing Rancière's concept of politics through an interdisciplinary perspective, it is surely not without limitations. Firstly, the paper engages with these concepts on a theoretical level and without any empirical research the paper might be considered too abstract. Therefore, further empirical research surely prove to be useful for a broader analysis. In connection, the paper engages with extensive theories, which could limit an in-depth analysis of the concepts in questions. Yet, empirical research and an in-depth analysis of the thinkers' theories remain beyond the scopes of this paper. Lastly, the lack of existing literature on the connection between the concepts of *anomie* and politics points out to the uniqueness of the paper, it also points out to the lack of scholarly support for the paper.

In conclusion, the pathological and exceptional understanding of *anomie* indicates that *anomie* disrupts the healthy and normal order of things. This disruption reveals the contingency of the assumption on which Durkheim's conception of society rests. Therefore, Durkheim's concept of *anomie* corresponds to Rancière's understanding of politics, which disrupts the hierarchical and inegalitarian order of the *police*. Rancière considers politics as a rare event, just as Durkheim considers *anomie* as an exceptional case. However, while Durkheim conceptualizes this exceptionality as pathological, Rancière does not. Therefore, at least in terms of Durkheim's sociology, Rancière proves to be right to point out with reference to sociology: "It wanted to reconstitute the social fabric such that individuals and groups at a given place would have the ethos, the ways of feeling and thinking, which corresponded at once to their place and to a collective harmony" (Rancière, 2006: 7).

Ethics Statement: The author declares that ethical rules were followed in all preparation processes of this study. In case of detection of a contrary situation, all responsibility belongs to the author.

Conflict of Interest: There is no conflict of interest.

REFERENCES

- Britannica, T. Editors of Encyclopaedia (2024, September 19). functionalism. Encyclopedia Britannica. <https://www.britannica.com/topic/functionalism-social-science>
- Chambers, S.A. (2008). Police and Oligarchy. In J. P. Deranty (Ed.), *Jacques Rancière: Key Concepts* (pp.57-68). Durham: Acumen.
- Durkheim, E. (1984). *The Division of Labour in Society*, translated by W. D. Halls, London: Macmillan.
- Durkheim, E. (2002). *Readings from Emile Durkheim*, edited by K. Thompson, London and New York: Routledge.
- Durkheim, E. (2005). *Suicide: A Study in Sociology*. translated by John A. Spaulding and George Simpson, London and New York.
- Easthope, R. (2017). *An Analysis of Emile Durkheim's on Suicide*, London: Macat International.
- Hawkins, M. J. (1980), Traditionalism and organicism in Durkheim's early writings, 1886-1893, *Journal of the History of the Behavioral Sciences*, 16, 31-44.
- Marks, S. R. (1974). Durkheim's Theory of Anomie, *American Journal of Sociology* 80 (2), 329-363.
- May, T. (2008). *The Political Thought of Rancière: Creating Equality*, Edinburgh: Edinburgh University Press.
- Meštrović, S. G. and Hélène M. Brown. (1985). Durkheim's Concept of Anomie as Dérèglement, *Social Problems*, 33(2), 81-99.
- Morrison, K. (2006). *Marx, Durkheim, Weber: Formations of Modern Social Thought*, London: Sage Publications.
- Orru, M. (1987). *Anomie: History and Meanings*, Boston: Allen and Unwin.
- Perry, M. (2011). *Western Civilization: A Brief History*, Boston: Wadsworth.
- Pope, W. (1975). Durkheim as a functionalist, *The Sociological Quarterly*, 16, 361-379.
- Rancière, J. (1998). *Disagreement: Politics and Philosophy*, translated by Julie Rose, Minneapolis: University of Minnesota Press.
- Rancière, J. (1995). *On the Shores of Politics*, translated by Liz Heron, London: Verso.
- Rancière, J. (2001). Ten theses on politics, *Theory & Event*, 5(3), 1-18.
- Rancière, J. (2006). Thinking between disciplines: an aesthetics of knowledge, *Parrhesia*, 1, 1-12.
- Royce, E. (2015). Emile Durkheim (1858-1917) in *Classical Social Theory and Modern Society*, Lanham, Boulder, New York, London: Rowman & Littlefield.
- Thompson, K. (2003). *Emile Durkheim*, London and New York: Routledge.

TÜRK SOSYAL BİLİMLER ARAŞTIRMALARI DERGİSİ YAZIM KURALLARI

1. Dergimize gönderilecek makaleler Türkçe veya İngilizce olabilir.
2. Dergiye ancak başka bir yerde yayınlanmamış veya halen yayınlanmak üzere değerlendirme sürecinde olmayan yazılar gönderilebilir. Makale yazımı ile ilgili bilimsel araştırma ve yazma kuralları esas alınmalıdır.
3. Sisteme yükleyeceğiniz dosyaya isim verirken boşluk ve noktalama işaretleri kullanmamaya, ismin çok uzun olmamasına özen göstermelisiniz. Dosyanızı göndermeden önce kişisel bilgi denetimi yapmalısınız. (Dosya/Sorunları Denetle –Belgeyi İncele menüsünden Belgeyi İncele – Denetle – Belge Özellikler ve Kişisel Bilgiler – Tümünü Kaldır – Kapat – Kaydet)
4. Yazar adları ve kurumları ile yazarları çağrıştıracak bilgilerin makale içinde yer almaması gerekmektedir. Tezlerden üretildiği, kongre veya sempozyumda sunulduğu gibi bilgiler ilk gönderimde makalede yer almamalı ancak editöre notlar kısmında iletilmelidir.
5. Makalelere Türkçe özet ve anahtar kelimeler ile İngilizce özet ve anahtar kelimeler eklenmelidir. Özetlerin her biri ortalama 100-150 kelime aralığında olmalıdır. Makalelerde en fazla 5 adet anahtar kelime ve en az 3 adet JEL sınıflandırma kodları (varsa) yer almalıdır.
6. Makaleler Word programında, Times New Roman karakterinde ve tek satır aralıklı yazılmalıdır. Metin için 11 punto, başlıklar için 12 punto ve dipnotlar için 10 punto karakter kullanılmalıdır. Tablo ve şekiller sayfaya sığmalı ve okunur olmalıdır.
7. Makale araştırma ve yayın etiğine uygun olmalıdır. Dergimize gönderilen makalelerin özgünlüğü İntihal tespit yazılımı (iThenticate, Turnitin vb.) aracılığıyla kontrol edilmektedir. Anket, mülakat, odak grup çalışması, gözlem, deney, görüşme teknikleri kullanılarak katılımcılardan veri toplanmasını gerektiren nitel ya da nicel yaklaşımlarla yürütülen her türlü araştırma için etik kurul onayı gerekmektedir. Araştırmada “Etik Kurul Onayı” alınması gerekli ise; makalenin “Gereç ve Yöntem” bölümünde Etik Kurul onayına ilişkin bilgiler (etik kurulun adı, onay belgesinin numarası ve tarihi) belirtilmelidir.
8. Kaynaklara göndermeler, metin içinde açılacak ayraçlarla yapılmalıdır. Ayraç içindeki sıra şöyle olmalıdır: Yazar(lar)ın soyadı, kaynağın yılı.
Örneğin:
..... ifade edilmiştir (Taylor, 2010).
..... belirtilmektedir (Grundy ve Moxon, 2013).
..... (Stephens ve Malone, 2010; Schultz vd., 2011).
9. Metinde gönderme yapılan bütün kaynaklar, kaynakçada belirtmeli, gönderme yapılmayan kaynaklar, kaynakçaya konulmamalıdır. Kaynaklar, soyadına göre alfabetik sıralama yapılarak yazılmalıdır. Dipnot, atıf ve kaynak göstermeye ilişkin olarak APA 6 sistemi esas alınacaktır.
10. Taslak makale formatına [buradan](#) ulaşabilirsiniz.

---

11. Yayımlanan makalelerin sorumluluğu yazar veya yazarlarına aittir. Yazılardaki görüşler dergiye mal edilemez.

JOURNAL OF TURKISH SOCIAL SCIENCES RESEARCH AUTHOR GUIDELINES

1. Article may be in either Turkish or English.
2. Only manuscripts that have not been published elsewhere or that are not currently in the evaluation process for publication can be sent to the journal. Scientific research and writing rules should be taken as basis for article writing.
3. When naming the file to be uploaded to the system, author(s) should be careful not to use spaces and periods, and the name should not be too long. Personal information check should be made before submitting the file.
4. The names of the authors, their institutions and the information that may remind the authors should not be included in the article. Information such as produced from theses, presented in congress or symposium should not be included in the article in the first submission, but should be sent to the editor in the notes section.
5. Turkish abstract and keywords and English abstract and keywords should be added to the article. Each of the abstracts should be between 100-150 words on average. Articles should contain at most 5 keywords and at least 3 JEL classification codes (if any).
6. Articles should be written in Word, in Times New Roman characters and single-spaced. The font should be 11 pt for text, 12 pt for headings and 10 pt for footnotes. Tables and figures should fit on the page and be legible.
7. The article should be in accordance with research and publication ethics. The originality of the articles will be checked through Plagiarism detection software (iThenticate, Turnitin etc.). Ethics committee approval is required for all kinds of research conducted with qualitative or quantitative approaches that require data collection from participants by using survey, interview, focus group interview, observation, experiment and interview techniques. If "Ethics Committee Approval" is required for the research; In the "Materials and Methods" section of the article, information regarding the approval of the Ethics Committee (name of the ethics committee, number and date of the approval document) should be stated.
8. All references cited in the text should be in parentheses. Reference in parentheses should be in the following order: Surname(s) of Author(s), Publication Year.

For instance:

..... is stated (Taylor, 2010).

..... is suggested ((Grundy ve Moxon, 2013).

..... (Stephens ve Malone, 2010; Schultz vd., 2011).
9. All references cited in the text should be specified in the references section, References should be written in alphabetical order by surname. APA 6 system will be taken as basis for footnotes, citations and references.

---

10. You can access the draft article format [here](#).

11. The responsibility of the published articles belongs to the author(s) of articles. The opinions in the articles cannot be attributed to the Journal of Turkish Social Sciences Research.